

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles
Onbekende.

No. 519

Een Dubbelganger.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM

NIEUWE SERIE

DE DUBBELGANGER

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Een menschenvriend.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 305
Buffalo Bill	" 308
Raffles	" 398
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van den afzenders naam en adres op den briefhand.

Londen, de hoofdstad van het Britsche Rijk en een der grootste steden der wereld, is ongeveer zoo groot als de Nederlandsche provincie Utrecht.

Hieruit valt dus eenigszins af te leiden hoe talrijk hare bevolking is, hetgeen niet wegneemt, dat er nog heel wat meer menschen zouden kunnen wonen, indien Londen even dicht bebouwd was als de meeste steden.

Dit is echter niet het geval. Londen heeft vele open plekken, welke niet bebouwd zijn, doch waarvan het landelijk karakter is bewaard gebleven en waar men, als men daar is, niet zou meenen in een stad, laat staan een wereldstad te vertoeven.

Op deze plekken strekken zich nog groene weiden uit en ziet men het typische Engelsche vee rustig grazen. De huizensilhouetten en de kerktorens in de verte storen de illusie, dat men op het platteland vertoeft, niet en het is daar vredig en kalm.

Natuurlijk is die rust en die vrede maar betrekkelijk, want somwijlen dondert langs den schijnbaren landweg een zware vrachtauto, die,

om zich van het eene stadsgedeelte naar het andere te begeven, den naasten weg heeft gekozen en enkele oogenblikken de vredige kalmte die daar heerscht, komt verstoren.

Op andere landelijke plekken heeft men geen groene weiden, maar loofbosschen laten staan en daar een soort villapark van gemaakt. Daar kan men zich in een of andere mode-buitenplaats wanen, waar door vindingrijke grondspeculanten reclame voor is gemaakt en die, door het bouwen van fraaie landhuizen, de rijkdom naar deze plek heeft weten te trekken.

Ook daar is het heerlijk rustig en kan men in een fraaie villa gezeten den indruk krijgen, dat men buiten op het land vertoeft.

Een dergelijke woning biedt den rijken mensch vele gemakken, want terwijl hij zich gemakkelijk de illusie kan scheppen, dat hij buiten woont, is hij er van overtuigd, dat hij op tien minuten afstand een station van den ondergrondschen spoorweg zal vinden, die hem in wederom tien of vijftien minuten tijds naar de City, de drukke zakenwijk van Londen brengt.

Een dergelijke stad is Hampstead Heath, een heuvelachtig terrein, waar dure landhuizen gebouwd zijn en waar de rijke koopman het genot van buiten wonen kan verbinden met het gemak van in de stad te vertoeven, waar hij zijn zaken heeft.

In een van de fraaiste huizen dier buurt was in de dagen, dat dit verhaal een aanvang neemt, een nieuwe bewoner gekomen.

Wie hij was wist niemand, maar toen hij er eenigen tijd gewoond had en het huis hem scheen te bevallen, was er op de voordeur een groote koperen naamplaat aangebracht waarop met duidelijke zwarte letters, welke er in gegraveerd waren, stond te lezen:

LORD WILLIAM ABERDEEN.

Weliswaar was men toen nog niet veel wijzer, maar men kende thans ten minste den naam van den nieuwen bewoner en, wat het belangrijkste was, men smaakte de voldoening, dat hij niet alleen rijk, maar ook van adel was, zoodat de buurt zich niet gecompromitteerd behoefde te gevoelen.

De menschen, die in den omtrek woonden, dachten niet anders of de nieuwe bewoner zou nu wel gauw een beleefdheidsvisite komen afleggen om kennis te maken, maar dit gebeurde niet, zoodat men omtrent Lord Aberdeen nog steeds in het onwetende verkeerde en men zijn huis met eenige nieuwsgierigheid bekeek.

In dat opzicht is het groote Londen niets beter dan het kleinste klets gat.

Zooals gezegd was Lord Aberdeen in zijn nieuwe woning getrokken en leidde daar blijkbaar een teruggetrokken leven. Slechts zelden zag men hem op straat, terwijl, wanneer hij uitging, dit meestal geschiedde per automobiël, welke bestuurd werd door een reusachtigen, zwaren man, die in zijn eenvoudige, maar fraaie en deftige livrei een statigen indruk maakte.

De Lord was wanneer hij uitging meestal vergezeld van een jongen man, met wien hij altijd opgewekt praatte en dien men voor een vriend hield. Verder kregen de nieuwsgierige bureu nu en dan een ouden kamerdienaar te zien, die reeds grijze haren had, terwijl de keuken werd bediend door een langen, mageren man, die een vreemde taal sprak en dien men algemeen voor een Italiaanschen kok hield, hetgeen hij in werkelijkheid ook was.

Daar Lord Aberdeen bijna nooit menschen bij zich aan huis ontving, vaak heele dagen, soms zelfs weken lang wegbleef, kwam men

niets meer over zijn leven te weten, zoodat er vele dames waren in den omtrek, wier nachtrust werd verstoord door droomen, waarin zonder uitzondering de Lord en zijn medebewoners van de villa een rol speelden.

Maar aan die onbekendheid zou weldra een einde komen. Op zekeren dag kwam Lord Montgomery, die de onmiddellijke overbuurman was van Lord Aberdeen, thuis met een geweldig nieuwtje.

Lord Montgomery was lid geworden van de Windsor Club en had daar van verschillende leden vernomen, dat Lord William Aberdeen, die vice-president was van deze voorname instelling, een bekend filantroop was, die enorm veel goed deed, groote sommen aan allerlei instellingen van openbare liefdadigheid weg gaf en dit alles deed door middel van briefjes, welke zonder uitzondering allen uit naam van Mylord werden ondertekend door eenen Charly Brand, die dus blijkbaar zijn secretaris was.

Daar men den kleinen, blonden jongen man, die altijd in gezelschap van zijn lordschap vertoefde, vaak met een portefeuille vol brieven naar het hulppostkantoor, dat in de buurt stond, had zien gaan, was de gevolgtrekking spoedig gemaakt, dat die blonde heer en Charles Brand een en dezelfde persoon waren.

Dit was ook inderdaad het geval, zooals Lord Montgomery bleek, toen eenige dagen na zijn installatie, Lord Aberdeen en Brand binnenkwamen en aan hem werden voorgesteld.

Lord Montgomery had daarbij gelegenheid op te merken, dat Lord Aberdeen een slanke, tamelijk lange man was van middelbaren leeftijd. Zijn fraai glanzend zwart haar begon aan de slapen te grijzen en hier en daar werden in zijn gelaat kleine rimpeltjes zichtbaar.

Overigens maakte zijn geheele verschijning een indruk van ongeëvenaarde vitaliteit. Zijn vierkante kaak duidde op energie, zijn Grieksche neus met de fijn gevormde lippen daaronder wezen op adel, maar wat den beschouwer het eerst opviel, dat waren zijn koele, doordringende oogen van een fraai grijs en die soms met een metaalglans konden schitteren.

Brand was ook een knap man, maar in vele opzichten het tegendeel van zijn vriend en meester. Hij was veel kleiner dan Mylord en blond; hij was jong, gevuld, met eenige neiging naar corpulentie. Ook van hem waren de oogen opvallend. Zij lachten eeuwig en keken de wereld zorgeloos rond.

Toen Lord Montgomery met het tweetal kennis maakte, toonde hij zich zeer vereerd, een gevoelen, dat Lord Aberdeen niet scheen te deelen, want hij bleef koel en strak en moedigde dus zijn nieuwen kennis volstrekt niet aan.

Deze echter scheen den moed niet op te geven en drong er bij Lord Aberdeen sterk op aan, dat deze hem eens een bezoek zou komen brengen, iets dat des te meer reden had, daar, zooals hij Lord Aberdeen te verstaan gaf, deze zijn directe overbuurman was, iets dat Lord Aberdeen veinsde niet te weten.

Zonder een directe belofte te geven, gaf Lord Aberdeen te verstaan, dat men in de toekomst misschien wel eens op een bezoek van hem kon rekenen en begaf zich toen naar de speelzaal, waar hij zich aan zijn gewone hoektafeltje zette, om met Brand en twee andere heeren, die hem aanstonds na zijn binnentreden hartelijk begroetten, te gaan bridgen.

Toen Lord Aberdeen dien avond thuis kwam, ging hij niet onmiddellijk naar zijn slaapkamer, maar naar het vertrek, waar twee groote lessenaars stonden en waar de wanden werden ingenomen door eenige rijen planken, waarop keurig gerangschikt een groot aantal mappen en registers stonden.

Hieruit viel op te maken, dat Lord Aberdeen tóch zaken deed. Van welken aard die zaken waren zal weldra blijken.

Brand, die met hem meegegaan was, zette zich aan zijn lessenaar en maakte de post, die netjes op een hoopje lag, met een ivoren papiersnijder open. Hij keek de brieven vlug door, sorteerte ze in drie hoopjes en zei er op wijzend :

— Morgenochend niet veel werk, Edward, dat wordt een gemakkelijke dag, tenzij...

— Nu, tenzij?...

— Tenzij er iets bizonders tusschenkomt.

— Dat zou zoo onmogelijk niet zijn, Charly, zei Lord Aberdeen, die zooals men heeft gezien door zijn vriend en secretaris niet met William maar met Edward werd aangesproken.

De reden hiervan zullen wij ook spoedig vernemen.

— Niet onmogelijk? vroeg Brand, heb je dan iets bizonders te wachten?

— Te wachten niet, Charly, om de eenvoudige reden, dat het bizondere er al is.

— Wat dan?

— Wel dat geval met Lord Montgomery!

— Dacht ik het niet? riep Brand uit, met zijn vlakke hand een slag op den lessenaar gevend.

Het was alsof ik er een voorgevoel van had!

— Ja, die oude zeurpiet met zijn kalen kop ook, zei Lord Aberdeen. Je waart er getuige van hoe hij zat aan te dringen op een bezoek en ik vind, iemand die dat zoo dringend vraagt, mag ik het niet weigeren. Nu wilde ik aan je vragen morgen eens na te zien of het de moeite waard is, dat ik hem een bezoek breng.

— Heel goed, Edward, met genoegen, Ik denk anders wel niet, dat die vervelende kaalkop zóó'n bezoek heeft bedoeld.

— Best mogelijk, Charly, maar dan had hij maar niet zoo vervelend moeten aandringen. Als hij dat niet had gedaan, dan zou ik misschien nooit op de gedachte gekomen zijn. Nu hij het wél heeft gedaan, moet hij er ook maar de gevolgen van dragen.

Den volgenden ochtend zaten beide vrienden reeds vroeg in hun werkkamer, door Brand met den weidschen, doch niet onjuisten naam van bibliotheek aangeduid.

Nadat de post, die dien dag niet zeer omvangrijk was, was afgehandeld, haalde Brand van een der planken een register en een map en begon daarin te bladeren.

— Hier zijn we, waar we wezen moeten, Edward, zei Brand na een poosje zoeken. Wil je hebben dat ik het je voorlees, of zal ik het opschrijven?

— Staat alles op één plek en is het veel? vroeg zijn vriend, die in de Times las en niet eens opkeek.

— Alles staat op één plek en veel is het niet, ik zal het je maar even voorlezen.

En Brand begon :

— Lord Montgomery, Edward, Arthur, George Earl van Brunswick en tiende titularis van dien naam, Oude Schotsche adel. Zeer vermogend. In den Handel.

— Dat is naar Kelly's Directorium, zei Brand, hierop volgen nog een aantal particuliere informaties.

— Laat eens hooren, zei Lord Aberdeen.

Brand las verder :

— Lord Montgomery wonende Hampstead Heath is de afstammeling van een oudgeslacht, maar heeft niet veel adellijk bloed in de aderen. Zijn vader was een onbekend handelsreiziger, die door speculaties rijk is geworden en door zijn huwelijk met Lady Denmore aan de Montgomery's is verwant geraakt. Door het uitserven van den mannelijken tak der Mont-

gomery's is hij in het bezit van den titel en de landgoederen gekomen, maar daar hij zich toch in die oude kasteelen niet op zijn gemak zou gevoelen met zijn burgerlijke opvattingen, heeft hij die voor groote sommen verhuurd. Hij staat bekend als buitengewoon rijk, maar is niet filantropisch aangelegd. Deze uitdrukking gebruiken wij liever dan te zeggen: Hij is een vrek.

Lord Aberdeen begon te lachen.

— Dat laatste is niet kwaad, Charly, dat zullen we onthouden. Het schijnt heusch noodig te zijn dat ik hem eens een bezoek breng. Staat er nog meer?

— Nog een kleinigheid. Luister: Lord Montgomery is kort geleden getrouwd met een dochter van baron Westminster, maar naar men zegt, is het geen gelukkig huwelijk. Lady Daisy gaat gebukt onder het leed, dat haar man haar aandoet en dat nauw verband schijnt te houden met eenige familieaangelegenheden, die alle terug te voeren zijn op het ééne chapiter, dat alles beheerscht: De vrekigheid van den lord, die er een soort woekerhandel op na schijnt te houden.

— Genoeg, Charly, genoeg, riep Lord Aberdeen uit, ik zelf heb ook nog het een en ander opgemerkt en het staat thans bij mij vast, dat ik eens een bezoek zal gaan brengen als John Raffles, alias Lord Edward Lister, de Gentleman Inbreker.

Door dezen uitroep heeft Lord Aberdeen zich nu meteen bij de lezers bekend gemaakt. Inderdaad Lord Aberdeen was slechts een schuilnaam waarachter de Groote Onbekende zich reeds jaren met succes verborg.

Hierdoor zal het den lezers ook niet vreemd meer voorkomen, dat Lord Aberdeen in staat was steeds maar groote en belangrijke sommen weg te schenken aan instellingen van openbare liefdadigheid en aan particuliere armen, hetgeen hij als zijn plicht beschouwde en waarvoor hij, om zijn doel te bereiken, niets en niemand, geen wet en geen gouvernement kende.

Hij zei: waar de wet het toelaat, dat groote boosdoeners, die zoo slim zijn, dat zij door de mazen van de wet weten heen te sluipen, rijkdommen op rijkdommen stapelen en het tevens kan aanzien, dat eerlijke, maar ongelukkige menschen buiten hun toedoen in de bitterste armoede en ontbering leven, daar heb ik maling aan die wet en maak er een voor mezelf, waar aan ik me alleen houd en die wet luidt:

Neem af van hem die te veel heeft en geef dat aan hem die te weinig heeft.

Intusschen had Brand op het hooren van dezen uitroep verwonderd opgekeken en vroeg:

— Wat heb je dan allemaal ontdekt?

— Wel, in de eerste plaats, dat die oude gauwdief zijn geld aan huis schijnt te bewaren; al mijn informaties hebben tot niets geleid. Het bleek mij duidelijk, dat hij op geen enkele bank een rekening-courant heeft staan. Verder heb ik gezien, dat die kerel, die meer op een veehandelaar dan op een lord lijkt, erg jichtig is. Elken morgen rijdt hij in zijn groote automobiel naar Hyde Park.

— Heb je dat allemaal van hier uit gezien? vroeg Brand.

— Dat allemaal, Charly — en nog veel meer.

— Bijvoorbeeld?

Brand brandde van nieuwsgierigheid.

— Bijvoorbeeld heb ik nog opgemerkt, dat mijn asthmatische, rheumatische, kaalhoofdige buurman een heele mooie, jonge vrouw heeft.

— Zoo!

Charly's nieuwsgierigheid veranderde in belangstelling.

— Ben je al — — — hij hield op, — — — daar — — — is ze dat? vroeg hij eenklaps.

Aan het tegenoverliggende venster verscheen een gestalte, in het wit gekleed, met lichtblond haar.

De beide heeren zagen duidelijk, dat zij opgewonden door de kamer liep en als in verwijfeling de handen wrong.

— Daar is ze, zei Raffles, wat zou haar schelen?

— Natuurlijk ruzie met haar man! Ze zal wel niet bijzonder gelukkig zijn!

— Dat is te begrijpen!

Daar kwam het blonde hoofd weer van achter de gordijnen te voorschijn. Een paar groote, bedroefde oogen keken den tuin in en langs het hek, dat het huis van den straatweg afsloot.

— Als een gevangen vogel in een vergulde kooi, vergeleek Charly.

De witte gestalte ging in een leunstoel aan het venster zitten en verborg snikkend het gelaat in beide handen.

Raffles keerde zich van het venster af en keek zijn vriend ernstig aan.

— Een arme, lijdende vrouw — te midden van de weelderigste pracht. Kon ik haar maar helpen!

— Dat is altijd jouw eerste gedachte! sprak

Charly, jij bent een menschevriend van het zuiverste water, Edward! Overigens is het denkbeeld waarlijk nog niet zoo onuitvoerbaar. Jij kunt heel gemakkelijk als nieuwe buurman thans een bezoek afsteken en dan het terrein gaan verkennen. 't Blijft natuurlijk nog een andere vraag of je kunt helpen!

— Ik kan het probeeren. Maar ik ben bang, dat men mij juist nu niet zal kunnen ontvangen. Een uitvlucht is makkelijk te vinden. De Lord heeft drukke zaken — mevrouw heeft hoofdpijn, enzoovoorts!

Zijn vriend haalde de schouders op.

— Ja, daarmee moet je natuurlijk rekening houden, Edward!

Een oogenblik aarzelde Raffles. Hij keek nog eens naar de slanke gestalte aan den overkant. Toen stapte hij met resoluut gebaar zijn slaapkamer binnen. Toen hij weer te voorschijn kwam, was hij in elegant visite-toilet. Voor den spiegel strikte hij zijn das en uit een grooten flacon besprenkelde hij zich met een eigenaardig riekend parfum.

Hij keek in den spiegel — en was tevreden. In zijn knoopsgat stak hij een prachtige orchidee, toen nam hij zijn handschoenen en sloeg er zijn vriend luchtigjes mee op den schouder.

— Tot straks, Carlo mio!

— Jij bent een man van de daad, Edward!

Even daarna schelde Raffles aan het huis aan de overzijde aan.

Een bediende in livrei opende de deur en boog diep, toen de bezoeker, die zich aangemeld had, hem een kaartje overhandigde, waarop hij las:

LORD WILLIAM ABERDEEN.

De bedienden van Lord Montgomery hadden natuurlijk ook al eens over den eenzelvigen overbuurman gesproken, zoodat de man niet weinig verrast was, toen hij daar den Lord in eens in levende lijve voor zich zag.

— Dezen weg, Mylord, zei de man. Wilt u maar even in het salon gaan, dan zal ik zien of Lord Montgomery u kan ontvangen.

Raffles werd gelaten in de voorkamer, waar hij zoeven nog Lady Daisy voor de ramen had zien zitten. Zij was ongetwijfeld heen gegaan, toen zij zag, dat haar overbuurman naar de villa liep en aanbelde.

Raffles bleef alleen in het vertrek. Het onderscheidde zich in niets van de traditioneele drauing-rooms, die men in elk Engelsch landhuis vindt. Het was overdadig opgesmukt met een

aantal schilderijen in vergulde lijsten aan den wand en een overvloed van meer of minder kostbare meubelstukken, het een nog smakeloozer dan het andere. Maar hier en daar, in een hoekje of op een antiek kastje vond Raffles iets, dat er op wees, dat hier een smaakvolle hand het een of ander fraai kunstvoorwerp had neergezet. Hier stond een prachtig marmeren buste, daar een brons en wat verder hing een groep waardevolle miniaturen. Het was echter duidelijk te zien, dat men die smaakvolle hand geen carte blanche had gegeven en dat zij slechts hier en daar en dan nog slechts als steelsgewijze haar smaak had mogen toonen.

Raffles scheen half en half te begrijpen wiens werk dat was. De eigenaar van het huis had het door een meubileringsfirma laten inrichten, die daarbij natuurlijk niet aan smaak, maar alleen aan haar eigen voordeel had gedacht. De fraaie stukjes, die hij hier en daar ontdekte, had Lady Daisy er in weten te smokkelen.

Raffles bleef niet lang alleen. Op een gegeven oogenblik, toen hij de miniaturen stond te bewonderen, hoorde hij het geruisch van zijde achter zich en toen hij zich omwendde, zag hij Lady Daisy naar zich toekomen.

Het was niet te zien, dat zij zoeven nog geweest had, hoe onderzoekend Raffles haar ook aanzag. Ongetwijfeld had zij hare oogen gewasschen en zich met het een of ander schoonheidsmiddeltje behandeld, hetgeen haar heur gewoon aanzien had teruggegeven.

Zij kwam ongedwongen naar Raffles toe met zijn kaartje in haar hand en begroette hem met een vriendelijk:

— Dag, Mylord, het is mij buitengewoon aangenaam met u kennis te maken. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat wij eenigszins nieuwsgierig naar u waren. U hebt lang gewacht voor ge ons de eer van een visite waardig keurde.

— Mylady, zei Raffles, terwijl hij zich voorover boog over de smalle witte hand en die eerbiedig aan zijn lippen bracht, zeg dat niet. De eer is geheel aan mij en ik zou niettemin zelfs nu nog niet aan het brengen van een bezoek hebben gedacht, indien ik meende daarvoor thans niet een zeer gewichtige reden te hebben.

— Een gewichtige reden, Mylord? vroeg Lady Daisy, haar wenkbrauwen hoog optrekkend. Is het al te nieuwsgierig, wanneer ik vraag welke die reden is?

— Volstrekt niet, Mylady, zei Raffles, terwijl hij haar hand nog steeds vasthield. Hij keek haar

daarbij in de schoone oogen, doch zoo doordringend, dat zij de hare neersloeg.

— Ik ben gekomen, Mylady en ik smeeke den hemel, dat ge het mij niet euvel zult duiden, om u te helpen.

— Mij te helpen? vroeg zij met ongeveinsde verwondering.

— Ja, Mylady, om u te helpen, want ik weet, dat er op de geheele wereld misschien niemand meer hulp noodig heeft dan gij.

Wederom keek Raffles haar recht in de oogen.

Hij zag hoe deze zich met tranen vulden en hoe zij ze ten slotte weer neersloeg.

— Gij zijt ongelukkig, Mylady, diep ongelukkig en als ge mij de reden van uw verdriet wilt toevertrouwen, dan geef ik u mijn woord als gentleman, dat ik u zal helpen.

Toen Raffles deze woorden gezegd had, was het zijn beurt om verwonderd te zijn, want eensklaps zonk Lady Daisy voor hem op de knieën, hief hare handen op en smeekte met trillende stem:

— Ja, help mij, bevrijd mij van dien duivel in menschengedaante.

Dat was Raffles, die toch heusch wel op het een of ander voorbereid was, toch te sterk. Hij liet haar opstaan en geleidde haar naar een sofa aan een venster, dat op den grooten, fraaien achtertuin uitkeek. Hij schoof het open om wat frissche lucht toe te laten.

Onder den invloed van de heerlijke, geurige zomerlucht, die uit den tuin binnenkwam, had Lady Daisy spoedig haar zelfvertrouwen weer terug en keek nu eenigszins beschaamd naar Raffles op, daar zij veronderstelde, dat deze haar wel vreeselijk sentimenteel en kinderachtig zou hebben gevonden.

Maar Raffles legde zooveel kieschheid en waar gevoel aan den dag, sprak op zoo sympathieken toon met haar over haar groot leed, dat hij in enkele minuten haar volkomen vertrouwen wist te winnen.

Het duurde dan ook niet lang of Lady Daisy vertelde hem met bevende stem de geheele levensgeschiedenis van haar ongelukkig huwelijk.

Het was het oude lied — het oude leed.

Een jonge, schoone, geestelijk hoogstaande jonge vrouw was gekoppeld aan een ouden man, een man van laag karakter, die, toen hij inzag, dat hij nimmer haar liefde zou kunnen winnen, haar kwelde op alle mogelijke manieren.

De maat van haar lijden was vol en waar het hart van vol is, loopt de mond van over.

Zij had zich voor haar familie geofferd. Haar vader, baron Westminster, van ouden adel, was totaal gerüoneerd. Hij was zooveel gearriveerd om haar man een bezoek te brengen, een bezoek, dat met verschillende zaken verband hield en dat thans weer aanleiding had gegeven tot een nieuwe scène, die haar zoo wanhopig had gemaakt, dat zij in snikken was uitgebarsten en voor het venster op een stoel was neergezonken, zonder daarbij te bedenken, dat voorbijgangers haar droefheid zouden kunnen zien. Zij dankte nu echter den hemel, dat Lord Aberdeen haar in haar smart had gezien, omdat zij volkomen vertrouwen in hem stelde en hem alles zou vertellen in de hoop, dat hij een uitweg zou weten.

— Zeg mij slechts wat ik voor u kan doen, zei Raffles, die innig medelijden had met het jonge, schoone vrouwtje.

— Als mijn ouders slechts onafhankelijk van hem waren of als het hun slechts mogelijk ware weer in het bezit te geraken van hun kostbare familiediamenten, dan...

Lady Daisy zweeg eensklaps, daar stemmen gehoord werden.

Het bleek, dat Lord Montgomery met zijn bezoeker, baron Westminster, die samen in de tuinkamer hadden gezeten, thans plaats hadden genomen op het terras, dat zich uitstrekke vlak onder het venster, waaraan Lady Daisy en haar bezoeker waren gezeten.

— Het spijt mij, dat ik het niet met u eens ben, baron, hoorde Raffles een stem zeggen, die hem niet onbekend voorkwam en die hij als die van Lord Montgomery herkende. Het is u natuurlijk volmaakt onverschillig op welke wijze ik de vordering heb ontvangen. Maar het feit is er en ik heb haar in mijn bezit. Een feit is ook, dat ik tot nu toe nog geen cent terug heb ontvangen. Wel is waar heb ik natuurlijk een onderpand, maar ik zou toch graag willen weten wat ge van plan zijt te doen.

Lady Daisy sloeg de handen voor het gelaat.

Thans klonk een andere, veel beschaafdere stem, die zei:

— Ge vergeet, Montgomery, dat mijn dochter, toen zij uw aanzoek aannam, de voorwaarde maakte, dat...

Een vette lach deed de stem plotseling afbreken.

— Voorwaarde?... wat voorwaarde?... neen, die is goed! Wie spreekt daar van voorwaarde? Ik zou haast denken, dat ge mij de wet wilt voorschrijven, baron. Het moet u toch duidelijk zijn, dat ik dat verzoek van mijn vrouw destijds

heb ingewilligd, omdat die vrouwengrillen mij gingen vervelen en er eens een einde aan de onderhandelingen moest komen. Natuurlijk denk ik er geen oogenblik aan dat kostbare stuk uit mijn handen te geven.

Raffles zag, dat Lady Daisy, op het hooren van deze woorden, die op haar doelden, vuurrood in het gelaat was geworden. Zij schaamde zich voor de onbeschoftheid van haar man.

De onaangenaam krakende stem vervolgde.

— Ik zal u eens wat anders vertellen. U sprak zoeven van voorwaarden, niet waar? Nu zal ik u eens laten hooren wat mijn voorwaarden zijn. Luister. Ik stel u thans voor het laatst een termijn. Wanneer u over een maand uw verplichtingen niet hebt nagekomen, dan worden de diamanten voor goed mijn eigendom. Ik zal u dit gesprek door mijn advocaat schriftelijk laten bevestigen en dan hoop ik,.... dat.... einde.... gekomen....

De stem stierf uit; de sprekers waren ongetwijfeld opgestaan en wederom den tuin ingegaan.

Raffles keek Lady Daisy medelijdend aan.

— Het is een eereschuld, zeide zij met toonlooze stem, mijn vader weet geen raad; hij is met handen en voeten gebonden aan hem overgeleverd en ik kan niets voor hem doen. Ik heb mij opgeofferd, maar het offer bracht ik te vergeefs.

Met vlammende oogen richtte zij zich op.

Haar schoonheid had op dat oogenblik iets duivelsch en in stomme bewondering volgden Raffles' oogen de lijnen van haar slanke gestalte met den gouden haartooi.

— Het water steeg mijn vader tot de lippen, toen hij zijn hooge speelschuld moest betalen en om zich te redden, nam hij de hulp aan van Montgomery, die aanbod hem te helpen, doch dit deed tegen ongelooflijke woekerwinsten.

Terwijl die geschiedenis zich afspeelde, kwam Montgomery natuurlijk druk bij ons aan huis. Den meesten tijd bracht hij dan door in de studeerkamer van mijn vader. Ook werd hij bij ons aan tafel genoodigd en dan legde hij tegenover mij steeds een dwaze galanterie aan den dag.

Ik nam natuurlijk die beleefdheid van den ouden heer heel nuchter op, totdat ik op zekeren dag moest ervaren, dat het bittere ernst was.

Op zekeren dag zocht hij mij in het park en toen maakte hij het mij zóó lastig, dat ik hem ruw terugwees.

Tandenknarsend ging hij heen en ik verkeerde in de veronderstelling, dat ik nu voor goed van hem af was.

Maar de mensch wikt....

Intusschen scheen het, alsof de oude glans en praal weer terugkeerde in ons huis. Mijn ouders herleefden, mijn broer Guinny kon de officiersuniform blijven dragen, schulden werden gedelgd en nieuwe inkoop gedaan.

Maar het geluk gaat op wiken en op zekeren dag was het weer weggevlogen.

Montgomery had verscheidene wissels van mijn vader opgekocht en bood deze nu aan op een tijd, toen onze financiën door beurs-speculaties er allesbehalve gunstig voorstonden. Om de maat vol te meten, kwam op zekeren avond mijn broer Guinny bleek en ontdaan thuis en biechtte, dat hij duizend pond sterling bij het spel had verloren. Hij smeekte mijn vader, hem niet ongelukkig te maken en hem de som te verstrekken.

Zijn schuldeischer was — sir Montgomery!

O, hoe haat ik dien satan in menschengedaante, die de macht van het geld zoo schandelijk misbruikt! Maar luister verder!

Mijn vader zette allen trots op zij en deelde Montgomery den juisten stand van zaken mee. Hij luisterde met over elkaar geslagen armen.

Toen vroeg hij een onderpand voor het geleende kapitaal en met bloedend hart gaf mijn vader hem de kostbare familiejuweelen.

Laat ik kort zijn!

De speelschulden van mijn broeder noodzaakten vader opnieuw aan te kloppen bij den schurk. Tegen zijn verwachting werd hij terstond geholpen! Maar toen kwam het vreeselijke! Montgomery stelde een verschrikkelijke voorwaarde!

Door smart overweldigd zweeg lady Montgomery.

Raffles greep haar koude hand.

— Ik weet nu alles, Mylady, sprak hij op zachten toon, hij vroeg u tot vrouw, nietwaar?

Zij knikte droevig en een traan viel van haar lange wimpers.

— God alleen weet, hoe ik geleden heb, voordat ik daartoe besloot, fluisterde zij onder tranen, dag en nacht heb ik gestreden, totdat ik toevallig in een aangrenzende kamer achter de portière er getuige van was, dat mijn vader de hand aan zich zelt wilde slaan.

Met één sprong was ik hem terzijde en ontrukte hem de revolver.

Deze gebeurtenis werkte beslissend over mijn leven.

Zonder mij nog een oogenblik verder te bedenken, nam ik het aanzoek aan van Lord Montgomery, doch tegelijkertijd stelde ik de voorwaarde, dat de kostbare familiejuweelen weer aan mijn ouders zouden worden teruggegeven. Mijn man beloofde dit na het huwelijk te zullen doen.

Hij heeft zijn woord niet gehouden.

— Bewaart hij die juweelen zelf? vroeg Raffles.

— Ja, antwoordde Daisy, hij verbergt ze alsof ze zijn eigendom waren, in een brand- en inbraakvrije kluis.

Raffles beet zich op de lippen en bleef een oogenblik in diep gepeins staan. Als zijn vriend Brand hem zoo had zien staan, had hij onmiddellijk begrepen, dat er het een of ander plan werd uitgebreed door de hersens, die achter dat hooge blanke voorhoofd aan het werk waren.

Maar Raffles zei niets, doch knikte slechts eenige malen nadrukkelijk met het hoofd, alsof zijn plan vaststond.

Op dat oogenblik hoorde hij weer dezelfde vette krakende stem van zoeven in den tuin aan den tuinman een bevel geven.

Lady Montgomery stond op, reikte haar bezoeker de hand en zei:

— Daar komt mijn man terug. Ongetwijfeld heeft de bediende hem van uw komst gesproken en is hij op weg naar u toe. Ik zal u beiden alleen laten. En ik mag u zeker wel vasthartelijk dank zeggen voor hetgeen ge voor me gedaan hebt en..... nog zult doen.

Raffles wierp haar een bemoedigenden blik toe en boog juist over haar hand, toen Lord Montgomery de kamer binnen stapte.

Met uitgestrekte hand, alsof zij de beste maatjes waren, kwam Lord Montgomery naar Raffles toe en zei:

— Ik zoek u al geruimen tijd, Mylord, maar ik zie, dat mijn echtgenoot u in dien tijd gezelschap heeft gehouden. Zeer vereerd met uw bezoek. Zeer vereerd.

— Ja, zei Raffles, die had gedaan alsof hij de uitgestoken hand niet had gezien, ik heb het genoeg en de groote eer gehad met mevrouw uw echtgenoot kennis te maken. Ik wil haar niet vleien, Mylord, maar het moet mij van het hart, dat ik uw vrouw een begaafde en lieve dame vind. Het speet mij te moeten vernemen,

dat zij zich op het oogenblik niet al te wel gevoelde en.....

— Kuren, allemaal kuren, niets dan kuren, viel Lord Montgomery zijn bezoeker in de rede, dat heeft natuurlijk, zooals gewoonlijk, geen zier te beteekenen.

Hier nam hij een fraai bewerkt zilveren doosje van de tafel, opende het en hield het Raffles voor.

Raffles nam er een sigaret uit en zei, terwijl hij zijn gastheer en zichzelf van vuur bediende, zoo lang zijn neus weg:

— Dat is een prachtig kistje, Mylord. Het is, zooals ik zie, met de hand gedreven,

— Daar heb ik geen verstand van, zei Lord Montgomery ruw, ik weet alleen, dat het afschuwelijk veel geld heeft gekost en ik had 't nooit gekocht, als mijn vrouw er niet zoo op aangedrongen had. Toen dacht ik, dat zilver altijd zijn waarde behoudt, maar anders was het niet in mijn hoofd opgekomen.

— Nu maar, ik vind het prachtig, zei Raffles, het in de handen nemend. Ik dacht waarlijk eerst, dat het een bijouerie-kistje was, waarin ge uw schatten, uw familie-diamanten en dergelijke zaken bewaart.

— Wel neen, kerel, neem me niet kwalijk, ik bedoel, Mylord, waar denk je aan? Dat zou veel te gevaarlijk zijn. Mijn diamanten en geldswaardige papieren benevens contanten, bewaar ik in een brand- en inbraakvrije kluis, hier vlak onder deze kamer.

Zelfs de gewiekste dief en inbreker zou hier zijn neus op stooten. De kast staat in een kluis en de kluis staat in een gewelf, van cement, dat bewapend is met armdikke stalen staven en dat 's nachts door een traliehek van pantserstaal wordt afgesloten. Neen, bij mij heeft elke inbreker een sof,

— Elke inbreker? Lord Montgomery? vroeg Raffles met een eigen aardig optrekken van zijn wenkbrauwen en een mysterieus lachje. Dat is boud gesproken; ik zou daar maar niet zoo zeker op zijn.

Montgomery keek Raffles eens aan.

— Wat bedoelt ge daarmee, Mylord? — vroeg hij,

— O niets bijzonders, zei Raffles, de schouders ophalend en een dikke rookwolk naar het plafond zendend, niets bizonders, maar ik moest bij uw woorden onwillekeurig aan dien fameuzen dief en inbreker John Raffles denken, die door de

Londensche politie de Grootte Onbekende wordt genoemd, omdat zij hem nog nimmer heeft kunnen gevangen nemen.

— Ja, daar heb ik ook wel eens van gehoord, zei Lord Montgomery, maar ik denk, dat hij

zich nog wel eens zal bedenken, voor hij het bij mij probeert.

De beide heeren bleven nog eenigen tijd over dit en andere onderwerpen praten, tot Raffles na een half uurtje opstond en afscheid nam.

De Dubec-Sigaret
is de Sigaret bij uitnemendheid.

Hoofdstuk II.

In het hol van den cycloop.

In het donkerste Londen, aan het eind van een duistere, morsige zijstraat, in het East End staat een oud, vervallen huis.

Door de vensters, waarvoor geen gordijnen hangen, kijken dikwijls woeste, ruwe gezichten, als schelle hulpkreten door de straat snerpen.

Dan luisteren die woestaards om te spieden of iets van hun gading is en even later verdwijnen de gelaatstrekken weer.

Iederen nacht vallen er slachtoffers in deze straat, maar nooit komt iemand de bedreigden te hulp, die in een donkeren hoek worden gelokt en dan worden uitgeschud, soms zelfs vermoord.

Ontelbare boeven hebben hier hun schuilplaatsen in de vele kroegen. Ook in het oude huis op den hoek, voert een oude vervallen wenteltrap naar een kelderwoning, waar een kroeg wordt gehouden.

Een goedgekleede jongeman was juist de trappen afgedaald.

Beneden gekomen klopte hij drie keer aan.

Onmiddellijk werd er een grendel terzijde geschoven.

Een luid hallo! begroette den binnentredende, die de pet van het blonde hoofd nam.

— Alle drommels, oude jongen, slaap je? Zeg Cycloop, geef me gauw een whisky!

Ter verklaring van den naam, waarmede de binnenkommende den herbergier aansprak, diene, dat cyclophen, eenoogige denkbeeldige wezens zijn. In de oudheid hield men ze voor reusachtige wezens, die volkomen gelijk waren aan de menschen, behalve dat zij maar één oog hadden in het midden van het voorhoofd en aangewezen waren om den god van de onderwereld, Vulca-

nus, als knecht te dienen. Men had ze daartoe aangewezen wegens hun lichaamskracht, die fabelachtig groot was en wegens hun woeste natuur.

Daar de herbergier, die aangesproken werd, maar één oog had en er met zijn warrigen haarbos zeer woest uitzag, was deze bijnaam hem niet ten onrechte gegeven.

De eenoogige herbergier haastte zich te brengen wat hem gevraagd werd, terwijl allen, die in de kroeg aanwezig waren, zich in een kring schaarden om den blonden jongenman.

Nu verscheen de Cycloop met de gevulde glazen.

Uit een ruw, onverschillig gelaat staaarde een grijsgroen oog met bloederige randen uit de holte. De gladgeschoren vierkante kop stond op een langen hals, Zijn gestalte was hoog en stevig. Allen stootten aan.

— Dat is een goede dag, kerels, riep een klein mager mannetje uit. Eerst heeft Zwarte Samuel een rondje gegeven en nu zet Blonde Jimmy de kroon op het werk. Lang leven Blonde Jim en Zwarte Sam!

Ze stootten nogmaals aan.

— Vertel eens op, kerel, hoe ben je aan de duiten gekomen? Heb je ergens een lade gelicht?

De anderen brulden van pret.

— Pas op, riep Jim, hou je bek, of ik sla er op.

— Ga zitten, Jimmy, suste de Cycloop en vertel ons de geschiedenis van je mazzematten. Of wil je die bron net zoo geheim houden als Zwarte Sam?

— Neen, ik heb geen geheimen voor jullie, jongens, ik zal het jullie vertellen, riep de pas binnengekomene uit en sprong op een groote eikenhouten tafel, die door allerlei vieze kringen van

drank, die er op gemorst was, ontsierd werd.

— Luister! Luister! riepen alle aanwezigen, tuk op een verhaal van blonden Jim en zij schaarde zich om de tafel, teneinde geen woord verloren te laten gaan.

— Ik zat dan wez eens voor den zooveelsten keer in moeilijkheden, begon Jim en keek daarom eens uit naar een goed zaakje.

Ik slenterde zoo'n beetje door Washingtonstreet en daar kom ik ineens voor de uitstalkast te staan van een nieuwen winkel, die pas geopend was. Het was een zaak in delicatessen en vruchten, waar men van alles kon krijgen. Van de fijnste druiven, tomaten en appelen, die in Kent groeien tot de heerlijkste annanas, watermeloenen, vijgen en dadels uit het warme Egypte toe.

Toen ik al dat lekkers zag en tevens waarnam, dat achter de toonbank een jong broekje van een ventje stond, kreeg ik een prachtig plantje in mijn hoofd. Ik besloot het meteen uit te voeren ook, want mijn vingers begonnen te jeuken.

Bij het licht van de étalage telde ik mijn geld eens na en kwam tot de ontdekking dat ik nog net genoeg bij mij had om mijn voornemen ten uitvoer te kunnen brengen. Ik liep een paar straten terug naar een tweedehandsch hoedenwinkel en kocht daar voor twee shilling een ouden hoogen zijden hoed, die betere dagen gekend had, maar nog uitstekend dienst kon doen voor hetgeen ik ermede voor had. Ik liet den hoed nog een weinig opstrijken en paste hem op. Hij stond mij als geschilderd en met mijn pet in mijn zak begaf ik mij naar Washingtonstreet, waar ik weldra weer voor den nieuwen winkel stond.

Ik wachtte tot de klant, die men bediende, klaar was en stapte toen den winkel binnen.

De bediende, die mij hielp, was een jong mannetje met een gezicht vol sproeten, melkboerenhondenhaar en blijkbaar zeer bijziende, want hij droeg een bril met dikke glazen op zijn niet al te welgevormden neus.

Wat verlangt mijnheer?

Met deze woorden werd ik door den kippige ontvangen.

Lachend zette ik mijn hoogen hoed op de toonbank en zei. Doe die asjeblijft vol stroop.

De kippige ellendeling keek me aan als een schelvisch, die drie dagen op een heete stoof gelegen heeft en scheen aan mijn verstand te twijfelen.

Ik meende hem een kleine uitlegging te moeten geven en zei:

Gauw een beetje, het gaat natuurlijk om een weddenschap en ik kan niet lang wachten, anders verlies ik het. Ik zit hier vlak bij met vrienden in het Waterloo-Hotel. Vooruit nu!

De kippige bediende begon te grijnslachen en meende nog te moeten zeggen:

Maar mijnheer, wat zonde van dien mooien zijden hoed!

Kan me niet verpingpongen, zei ik, want ik begreep, dat ik in zoo'n mooie zaak niet mocht vloeken en ik kon zoo gauw geen ander woord vinden, vooruit, doe dien hoed vol stroop! Ik verdien heel wat meer met mijn weddenschap dan die heele hoed gekost heeft.

Na dit aandringen kon hij niet meer weigeren en ik constateerde met groot inwendig plezier, dat de hoed tot den rand met het kleverige goedje werd gevuld.

Hoeveel kost het? vroeg ik.

Precies een shilling, kreeg ik ten antwoord.

Ik vischte in mijn portemonnaie een vies kroonbiljetje op en duwde hem dat in de hand.

De kippige snoeshaan begaf zich naar het licht om te zien wat het voor een biljet was en terwijl hij daar met het papiertje bijna onder zijn neus stond, greep ik mijn stroophoed en drukte hem die met kracht over zijn onbenulig snoetwerk.

Dat was zoo'n prachtig gezicht, dat ik bijna door midden brak van het lachen en ik vergat haast wat ik doen moest. Maar ik had geen minuut te verliezen, want er konden elk oogenblik menschen in den winkel komen en dan was het met me gedaan. Ik bukte me daarom over de toonbank, deed een greep in de winkelade, want het kasregister scheen nog niet gearriveerd te zijn en met mijn hand vol bankpapier en geldstukken snelde ik den winkel uit.

De bediende kon niets doen. Het laatste wat ik van hem zag was, dat hij wanhopige pogingen deed om den hoed van zijn facie af te trekken. Zijn mond was hem met een lekker zoet pleistertje dichtgekleefd en al had hij nog drie brillen er bij opgezet, zien kon hij toch niet, want zijn oogen waren als met stroop dichtgemetseld.

Toen Jim zoo ver gekomen was, barstten de toehoorders, die reeds eenige malen hem met luide kreten van bijval hadden onderbroken, in een luid gejuich en voetengestamp los, zoodat hooren en zien eenige oogenblikken verging.

Jim moest nog een rondje geven op den goeden afloop en er werd druk geklonken en gedronken.

Toen het eindelijk stil geworden was, liet Jim zijn oogen door het vertrek gaan en riep plotseling uit:

— Hallo! daar zit nog iemand.

En inderdaad op eenigen afstand zat een in elkaar gedoken gestalte, die niet met de andere mee gedronken en geschreeuwd had.

— Zeg Lewis, zit je te spinnen? Hallo, kerel, wat scheelt er aan. Treur je nog altijd om rooie Sien. Schei uit kerel, die komt toch niet terug!

Kom, drink eens leeg, het is voor mijn rekening.

Jim greep den aangesprokene bij den arm.

Een somber dreigend gezicht, met op een der wangen een vreemd litteken, als veroorzaakt door een menschenbeet, keek op.

— Wat is er met rooie Sien? vroeg Jim.

— Die is er van door gegaan, antwoordde een der anderen met een ruwen lach, maar weer een ander, blijkbaar een chauffeur, te oordeelen naar zijn pet en beenkappen, zei:

— Sien was Heinrichs liefje. Kort geleden hebben ze samen juweelen gestolen. Iederen dag hadden ze ruzie om de verdeling van den buit, totdat rooie Sien een paar dagen geleden plotseling verdwenen is.....

In hetzelfde oogenblik had een der kerels een gummistok opgenomen, die op tafel lag.

Hij hield het gevaarlijke wapen als een fluit voor den mond, en terwijl hij op smachtenden toon een bekend wijsje floot, begon Zwarte Sam te zingen:

Ach, waar is zijn liefje gebleven,
Ach waar is zijn brave vrouw,
Lief Sientje heeft snood hem verlaten,
Zij bleef hem niet langer trouw!

En de heele bende viel in koor in:

Lief Sientje heeft snood hem verlaten
Zij bleef hem niet langer trouw!

— Ellendeling! brulde de geplaagde, terwijl hij, de vuisten gebald, opsprong.

De toornader op zijn voorhoofd was hoog gezwollen, de verglaasde oogen schenen uit het hoofd te zullen vallen. Een dierlijke woede sprak er uit zijne trekken.

Hij vloog op Zwarte Sam af en greep hem in de keel.

— Halt! donderde plotseling een doordringende mannenstem.

Verschrikt stoven allen uit elkander.

— De Grootte Onbekende! werd gefluisterd.

Hoog opgericht, met de armen over elkaar geslagen en zonder dat iemand hem had hooren binnenkomen, stond daar midden in het vertrek een slanke mannengesalte.

Het was Raffles, gekleed in een donker costuum, met een lange, met roode zijde gevoerde cape om de schouders, den hoogen glanzenden cilinder op het hoofd en een zwart fluweelen masker voor het gelaat.

Achter het masker bliksemde een paar doordringende grijze oogen.

Het was opmerkelijk hoe al die ruwe mannen, die toch waarlijk voor geen klein geruchtje verwaard waren, bang voor hem waren, dat duidelijk was waar te nemen.

Als een troep angstige vogels waren allen bijeengekropen en keken nu zwijgend naar die sombere zwijgende gestalte, die zich niet bewoog en wiens verschijning aan het bovennatuurlijke grensde.

Enkele minuten, gedurende welken tijd een stilte heerschte, waarin men een speld kon hooren vallen, bleef de Grootte Onbekende de mannen aanzien en stapte toen langzaam naar een deur, die hij met een kleinen sleutel opende. Een gang werd zichtbaar en daarin verdween hij.

De mannen ademden op. Nu de Onbekende er niet meer was, durfden zij weer te spreken. Maar het ging nog niet van harte, want elk oogenblik vreesde een hunner opgeroepen te worden. De Grootte Onbekende kwam nooit of er moest iets bizonders aan de hand zijn.

Een belletje weerklonk en de Cycloop ging naar binnen.

Na een paar minuten verscheen hij in de deuropening en zei halfluid:

— Jim en Jack, ga naar binnen!

Het tweetal haastte zich, aan dit bevel gehoor te geven.

Zij gingen de deur uit en kwamen in een donkere gang, waar zij vlak achter elkander loopend, voorzichtig voortschoven. Matrozen-Jack scheen den weg beter te kennen dan Jim. Hij bracht zijn kameraad zwijgend door een doolhof van gangen.

— Zie je, Jack, begon Jim eensklaps, 't is toch een groote eer voor ons, dat de chef juist ons liet roepen.

— Hou je bek, snauwde Jack.

Zij hielden stil voor een deur, waarop Jack drie keer klopte.

Zij openden de deur en betraden een elegant gemeubelde kamer.

Op een tafel stonden de dranken, door den Cycloop ingeschonken, voorts een nog onaange-roerd ontbijt, een flesch wijn en een kistje sigaren.

John Raffles, de gemaskerde, zat in een leunstoel.

— Goeden avond, sprak hij.

Voor hem op tafel lagen klinkende, nieuwe inbrekerswerktuigen en in een hoek naast de kachel stond een groote, geopende koffer, waarin zich een zuurstofapparaat van de nieuwste vinding bevond.

— Gaat zitten, zei Raffles, terwijl hij het kistje sigaren naar het tweetal toeschoof, — en steek eens op.

De twee mannen bedienden zich en schenen in tegenwoordigheid van hun meester ineens betere manieren aangenomen te hebben. Zij legden de lucifers en de afgebeten sigarenpuntjes netjes op het aschbakje en wachtten op de dingen die komen zouden.

— Ik heb een mooi werkje voor jullie, begon Raffles, na hen een paar seconden doordringend te hebben aangezien. Er is wat aan te verdienen. Hoe staat het met jullie gereedschappen?

— Niet veel bizonders, chef, zei Jim hoofdschuddend, ik heb den laatsten tijd veel pech gehad en al mijn centen zijn opgegaan aan medicijnen voor mijn zieke vrouw.

— En jij? vroeg Raffles aan Jack.

— Weg, chef! Bij mijn laatsten inbraak heb ik ze in handen van de politie moeten laten. Ze zaten me geducht op de hielen en ik begrijp nou nog niet hoe ik den dans ben ontsprongen.

— Wie was de winkelier, bij wien je hebt ingebroken?

Jack aarzelde even. Het scheen, dat hij een berisping verwachtte.

— Vooruit, voor den dag er mee! riep Raffles.

— Bij juwelier Waller in Kingstreet.

— Dan spijt het me verduiveld, dat ze je niet gepakt hebben, zei Raffles met een toornige stem. Die juwelier is geen rijk man, die hard werkt voor zijn brood. Breng je op die wijze mijn lessen in practijk? Laat ik zoo iets niet meer hooren, of het is met onze vriendschap gedaan.

Maar na een poosje scheen het goede humeur van Raffles weer terug te komen.

— We zullen er niet meer over spreken, zei hij en greep een paar instrumenten, die op tafel lagen.

— Hier zien jullie het beste wat de heden-

daagsche techniek oplevert, ging Raffles voort, terwijl hij Jack een heel stel van de als nikkel glanzende werktuigen toeschoof. Maar denk er om, dat je er nooit onbehoorlijk gebruik van maakt.

Ook Jim werd van het noodige voorzien.

— En nu kunnen we overgaan tot de orde van den dag, merkte hij op, de plaats voor jullie werk is het huis van lord Montgomery. 't Is te doen om kostbare familiejuweelen!

De kast, die geopend moet worden, is van het allernieuwste systeem. Zij staat in het gewelf, dat in het sousterrain is gelegen. Morgen is er een groote partij, de nachtelijke uren tusschen elf en één is de beste tijd om den slag te slaan.

Hij stond op en grendelde de deur.

Op fluisterton ging hij toen verder.

Geruimen tijd later gingen de bezoekers weg, door de donkere gangen bereikten zij al spoedig hun kameraden weer.

Met de handen op den rug liep de Groote Onbekende de kamer op en neer. Toen bleef hij voor den koffer staan en keek naar den inhoud.

— Wij zullen de familie Westminster weer in het bezit stellen van haar eigendommen, oude vrek, mompelde hij tusschen zijn witte tanden.

Zijn oogen fonkelden achter het zwarte masker, zijn borst ging heftig op en neer.

Een zilveren pendule sloeg het middernachtelijk uur. De kaarsen in de zilveren kandelaars flikkerden en wierpen een onzeker lichtschijnsel op het schoone, zwart gemaskerde gelaat. Buiten hilde de storm en de kleine keldervensters klapperden achter de kostbare gordijnen.

Raffles was naar de schrijftafel gegaan en ging er vóór zitten.

Uit een ivoren kistje nam hij papier en enveloppen. Het was fijn, sterk — zwart papier. Links boven in den hoek waren twee, in goud uitgevoerde inbrekerswerktuigen als initialen door elkaar geslingerd en daaronder het gouden monogram J. R.

In den schedel van een doodshoofd, die voor inktkoker diende, doopte hij een pen en met witten inkt begon hij op den zwarten ondergrond te schrijven.

Daarna zegelde hij den brief en drukte op den knop van een elektrische schel.

De Cycloop verscheen op den drempel.

— Laat dezen brief aan het adres bezorgen! beval Raffles op korten toon, en laat Jim en Jack weer boven komen om proeven te nemen met het termit-apparaat.

Een oogenblik later verscheen het tweetal opnieuw.

Een pantserplaat werd tegen den muur gezet en ijzeren, met zuurstof gevulde flesschen gereed gemaakt.

Een gummislang werd met den inhoud der flesschen in verbinding gebracht en het uiteinde aan een blaas bevestigd. Uit de zuurstof kwam een sterke, sissende vlam te voorschijn. Een gedeelte van de pantserplaat werd met het termit, een smeltmiddel, ingesmeerd en vervolgens de oxy-acetyleen-vlam er op gezet. In korten tijd werd een groot gat in de plaat gebrand. De steekvlam ging er doorheen als een mes door de boter.

Terwijl de mannen hiermede druk bezig waren, viel bij het bukken uit een der zakken van Jim een ploertendooder. Een sterke, dikke, massieve

gummislang, waarmede gevoelige klappen kunnen worden uitgedeeld.

Hoewel Jim zich haastte om het ding weer in zijn zak te laten verdwijnen, had Raffles, wien niets ontging, het gezien en riep Jim ter verantwoording.

— Waarvoor heb jij dat ding in je zak? vroeg hij op strengen toon.

— Voor zelfverdediging, chef, zei de man, terwijl zijn stem trilde.

— Als dat maar waar is, zei Raffles, hem strak aanziende. Laat ik nooit hooren, dat er een ongeluk mee gebeurd is, hoor! Een menschenleven is mij heilig!

Het was bij uitzondering dat Raffles van een paar beroepsmisdadigers gebruik maakte om zijn plan te volvoeren. De Cycloop was hem reeds meermalen een toevlucht geweest wanneer hij dreigde ontdekt te worden.

Hoofdstuk III.

De Rhapsodie van Liszt.

— En nu, zei Raffles, terwijl hij een groot sneeuw wit laken om den hals van Charles Brand bond, en nu, zullen we eerst jou eens helpen.

De beide vrienden bevonden zich in een der kamers van hun huis te Hampstead Heath, waarvan de deuren en vensters hermetisch gesloten waren. Voor de ramen hingen donkere gordijnen, terwijl zij van buiten nog met dichtklappende luiken gesloten waren.

Voor de sleutelgaten der deuren hingen zwarte lappen, kortom alles was gedaan om te voorkomen, dat iemand van buiten af kon zien, wat er in het vertrek voorviel.

Daar was ook wel reden toe. Wat de beide vrienden deden, kon ook geen daglicht velen. Brand zat midden in de kamer op een tabouret en zag er met het op zijn hals geknoopte laken uit als een klant in een scheerwinkel, die ingezeept of wiens haar geknipt moet worden.

Dit was echter geen van beiden het geval, ofschoon er toch wel iets ging gebeuren, dat anders doorgaans het werk van een kapper of haarkunstenaar is.

Raffles begon met een aantal dozen te openen, waar hij een aantal pruiken uithaalde. Uit de velen die in zijn handen kwamen, haalde hij er een te voorschijn, die een grauwe, onbestemde kleur had. De haren waren lang en ongeordend en zagen er niet erg verkwikkelijk uit.

— Dat pruikje zal je schitterend staan, zei

Raffles en hield het op zijn hand om het Brand te laten zien.

Maar deze scheen er niet erg geestdriftig over te zijn.

— Poeh, riep hij uit, 't is maar wat je schitterend noemt.

— Wacht maar, m'n jongen, hernam Raffles lachend, dat zal je meevallen als je maar eerst klaar bent.

Toen begaf hij zich naar een soort waschtafel met marmeren blad, waar op een glazen planchette allerlei fleschjes stonden, die met watertjes van verschillende kleur waren gevuld. Hij zocht er eenige uit en kwam daarmede naar Brand toe.

Eerst wreef hij het gelaat van zijn vriend in met de kleurstof uit een fleschje waarover weer een andere vloeistof werd gestort. Na eenigen tijd was het gelaat van Brand, dat anders een jongensachtig uiterlijk had, verdwenen en was daarvoor het gelaat van een gerimpelde vrouw voor den dag gekomen. Het was tanig en bruin en er was geen man meer uit te herkennen.

Vervolgens werden sommige tanden met iets ingesmeerd en na een poosje was het alsof het oude gelaat, daar vóór hem, een tandeloozen mond had gekregen. Alleen twee hoektanden die, omdat ze alleen in den mond schenen gebleven te zijn, reusachtig groot leken, waren overgebleven en verleenden iets spookachtigs aan die ingevallen kaken.

Nu werd de pruik opgepast en daarover heen een helkleurige doek gebonden.

Toen Brand zoover klaar was, stond hij op en Raffles zei:

— Nu nog je jurk, edele jonkvrouw!

Beide vrienden lachten en weldra stond voor Raffles een oud gebogen vrouwtje, wier tandeloze mond mummelde en het korte, zwart gebrande steenen pijpje haast niet kon vasthouden. Toen werden de handen nog even een beurt gegeven, een stok gehaald en als een oud verlept moedertje hinkte Brand door de kamer.

— Kerel! riep Raffles verrukt uit, je doet het prachtig. Wil je wel gelooven, dat ik zelf haast niet kan gelooven, dat jij het bent. Toe zeg eens wat met je gewone stem, anders zou ik waarachtig bang van je worden.

Er werd nog eens hartelijk gelachen om deze verkleedpartij, die inderdaad prachtig geslaagd was en toen zei Raffles:

— Nu is het mijn beurt, kom laat ik voortmaken, anders kom ik zoo laat.

Nu ging Raffles met zich zelf aan den gang, maar hij maakte geen leelijk wezen, maar door het aantrekken van een schitterend rokcostuum en witte das, een zeer begeerenswaardige persoonlijkheid van zich zelf.

Hij was heel wat vlugger klaar dan zijn vriend en reikte dezen thans de hand ten afscheid.

— Het blijft dus als afgesproken, zei Raffles tot Brand, als de blauwe reiger twee keer achter elkaar zijn gekrijsch heeft laten hooren, dan is het tijd.

— Begrepen, zei Brand en hij begaf zich naar beneden, waar hij zich in zijn kamer opsloot om den tijd, die hem nog van zijn optreden als heks scheidde, met lezen te verdrijven.

Raffles behoefde dien avond geen gebruik te maken van zijn auto. Als Lord William Aberdeen had hij van Lady Montgomery een uitnoodiging gekregen om dezen avond, waarop een soupetje zou opgediend worden, met wat muziek van te voren, bij hen door te brengen en hij had de uitnoodiging aangenomen, omdat hij die voor de uitvoering van zijn plannen zeer dienstig achtte.

Toen hij binnenkwam en door een der lakeien werd aangediend, bleek het, dat reeds alle gasten aanwezig waren. Alle salons waren schitterend verlicht en de bedienden liepen onhoorbaar af en aan. De hall was één bloemenzee en in alle vertrekken stonden palmen en andere fraaie kamerplanten.

Het was Lady Montgomery werkelijk gelukt een aantrekkelijk geheel te verkrijgen. Er waren een aantal dames uit de hoogste standen aanwezig, maar van allen won Lady Daisy het in schoonheid en liefalligheid. Zij droeg een laag uitgesneden kleed van zeegroene zijde, met zilveren waterlelies geborduurd en dat voortreffelijk om haar slanke gestalte sloot, terwijl het haar prachtige sneeuw witte armen en schouders bloot liet.

Maar onder de heeren was het vooral Lord Aberdeen, die de aandacht der dames trok. Zijn lange, slanke, eenigszins hooghartige verschijning verleende zijn voorkomen een ongewone aristocratie en menig paar schoone meisjesoogen werden in verrukking naar dezen gentleman opgeheven, in de hoop, dat zijn aandacht mocht worden getrokken.

Maar Raffles bemoeide zich niet veel met de dames, hij hield zich eenigen tijd bezig in een geanimeerd gesprek met Lady Daisy en begaf zich vervolgens naar een tafeltje, waar hij dra met nog drie andere heeren in een bridgepartijtje was gewikkeld.

Zoo ging een gedeelte van den avond om.

Na het diner ging het gezelschap naar de muziekzaal, waar een heerlijke Bechstein-vleugel tot spelen noodde.

Raffles was naar den rooksalon gegaan, waar hij een Havanna opstak. Daarna betrad hij het balkon. Haastig keek hij rond en boog zich toen voorover.

Van buiten af klonken, op meesterlijken toon gefloten, de eerste maten van de bekende Hongaarsche Rhapsodie van Liszt.

In de schaduw, tegen een palm geleund, luisterde hij en toen de tonen ophielden, floot hij klaar en duidelijk de melodie verder.

Daarna ging hij naar de muziekzaal terug, waar op levendigen toon werd gedebatteerd over Sonaten van Beethoven en Wagneriaansche muziek.

Een oogenblik luisterde hij zwijgend, daarop wendde hij zich tot een der hem omringende dames.

— Zult gij ons niet eens het genoegenschaffen, Lady Mountleroy, om iets voor ons te spelen?

— O, lachte de dame, ik speel afschuwelijk!

— Vischt ge naar complimentjes, Mylady? vroeg hij, zich vooroverbuigend en de dame in de oogen kijkend.

— Neen, o, neen, ik haat vleierij, Lord —

— Lord Aberdeen! smaeften thans wel twintig stemmen, speelt gij eens iets voor ons!

Lachend liet Raffles zich naar den vleugel dingen.

Ook de heeren waren nu naderbijgekomen.

Zachtjes begon Raffles te preludeeren.

— Maar dat is ongelooflijk, dat is om dol te worden!

— Ja, die brutaliteit gaat toch te ver!

Met deze woorden traden eenige heeren binnen.

— Welke brutaliteit? vroeg een der gasten.

— Weet ge het nog niet? vroeg Lord Montgomery.

— Neen!

— Ik heb vanmorgen den zwarten brief gekregen.

Raffles preludeerde verder.

Hij verstond ieder woord, hoewel de heeren zachtjes spraken.

— De zwarte brief? Wat is dat? Ik heb wel eens van een blauwen brief gehoord, zei een jong officier.

— Met een zwarten brief, verklaarde de gastheer, kondigt de beruchte inbreker John Raffles telkens zijn bezoek aan.

— Maar dat is interessant, en gij — —

— Sst, zachtjes! Anders worden de dames ongerust! Ja, hij heeft mij zijn bezoek aangekondigd. Natuurlijk heb ik dadelijk een detective besteld om mijn brandkast te bewaken. Voor vandaag nu alles op de been is, achtte ik zooiets niet noodig. Maar voorzichtigheid hindert nooit, ik heb twee bedienden de wacht laten houden in het portaal!

Raffles glimlachte nauw merkbaar.

— Lord Aberdeen, vroeg een dame, wie het preludeeren te lang duurde, wat zult ge straks gaan spelen?

— Wilt ge een rhapsodie van Liszt? vroeg hij.

— Dolgraag!

Allen stemden mee in.

En plotseling speelde Raffles met sterken aanslag.

Zijn spel was voortreffelijk. Meesterlijk vertolkte hij de woeste, bruisende melodie, de schoone muziek, die alles overstemde en die iedereen dwong tot ademloos luisteren.

Toen het uit was, werd hij met loftuitingen overladen. Maar Raffles onttrok zich aan het applaus en ging bescheiden achteruit, toen een der dames den vleugel naderde om een lied van Mendelssohn te zingen. Toen allen zich weer

om het instrument hadden geschaard, was hij de kamer onhoorbaar uitgegaan. Snel als de wind repte hij zich de kamers door en vloog toen de trappen af, zoo snel zijne vbeten hem dragen wilden.

Van uit het sousterrain klonk bordengerammel en messengekletter. Het personeel had zich in de keuken teruggetrokken om een haastigen maaltijd te genieten. Het terrein was dus veilig. Hij ontmoette dan ook geen sterveling en kwam ongezien in het gewelf, waar hij wist, dat de brandkast stond.

— Als Jim en Jack er nu maar in geslaagd zijn binnen te komen. Ik heb ten minste met mijn Rhapsodie van Liszt leven genoeg gemaakt, mompelde hij voor zich heen, terwijl hij een kleinen looper uit zijn roszak haalde.

Na even probeeren had hij geruischloos de deur geopend en onmiddellijk zag hij twee donkere gedaanten, die bezig waren inbrekerswerktuigen gereed te leggen.

Ongerust draaiden zij zich om, tot eensprong gereed, maar toen zij zagen, dat het de Groote Onbekende was, keerden zij naar hun werk terug.

Raffles, die zijn masker had voorgedaan, kwam hun werk controleeren.

— Alles goed gegaan? vroeg hij onverschillig, zooals men een goeden kennis vraagt naar diens gezondheid.

— Uitstekend chef, luidde het antwoord van Jim. Toen u boven zoo fijn op de planotoetsen beukte, hebben wij de tralies kunnen doorkijken en toen dat eenmaal gebeurd was, ging de rest van zelf.

Raffles keek naar de tralies, die weer keurig op hun plaats waren gezet en knikte goedkeurend met het hoofd.

— Heel goed, zei hij, als alles zoo goed gaat, zijn we er gauw.

— Kom, jongens, nu aan 't werk, ging Raffles voort, zijn rok uittrekkend en deze voor het venster hangend, opdat alles ongestoord kon geschieden.

Jack onderzocht de brandkast en Jim bracht het termitapparaat in orde, terwijl Raffles een gasvlam ontstak.

— De gummislang, beval hij.

Jim reikte deze aan.

Jack had de goede plaats al gevonden waar het pantserstaal het gemakkelijkst kon worden afgesmolten.

— Vooruit!

Raffles' oogen schitterden. Nu was hij, de mees-

terdief, de gentleman-inbreker, weer in zijn element. Hij deelde bevelen uit, nam de gummi-slang en liet de vlam suizen langs de door Jack aangewezen, met termit bestreken plek.

Geluidloos arbeidde hij voort, niets werd vernomen dan het zacht suizen der vlam.

Jim luisterde aan de deur en Jack volgde met de grootste belangstelling het werk van den meesterdief.

In het park ruischten de boomen in de avondkoelte; een hond blafte...

Van boven af klonk het gedempte gezang door in Raffles' ooren, maar overigens was alles rustig.

Plotseling werden stemmen vernomen.

In één oogenblik had Raffles het gas uitgedraaid en in volslagen duisternis stonden de drie mannen ademloos te luisteren.

— Die oude kerel is toch wel benauwd voor zijn kostbaarheden, klonk de stem van een bediende, wij moeten hier staan smachten om de dieven af te weren, in plaats dat we ons in de keuken met de anderen kunnen goed doen.

— Kom, James, laat ons maar naar de keuken gaan, zei de ander, geen sterveling zal er iets van merken!

— Wel, natuurlijk! Er gebeurt niets!

— Ga je mee?

— Ja!

De mannen trokken af.

Het licht ontvlamde weer. De gasvlam lekte met begeerige tong langs het metaal, als wilde zij met geweld in het ijzer dringen.

Het drietal werkte zwijgend voort.

— Nu zullen we niet meer gestoord worden, fluisterde Jack met een grijns.

Raffles antwoordde niet. Hij was veel te druk aan het werk. De staalplaat werd hoe langer hoe dunner.

Buiten blafte nog steeds de hond.

— Die schijnt lont te hebben geroken, fluisterde Jim.

— Niet benauwd worden, lachte Raffles, ben je bang?

Jim werd rood. Hij voelde zich gekrenkt in zijn inbrekerseer.

— Er kan wel eens een agent buiten staan en dan zou het jammer zijn van al de moeite, verontschuldigde hij zich.

In de pantserplaat vertoonde zich nu een groot gat.

Met een bijzonder sproei-apparaat werd de gloeiend heete opening nu afgekoeld en weldra kon Raffles zijn lange, slanke hand door het gat

steken. Hij onderzocht hoe het slotwerk van binnen was ingericht.

Het onderzoek duurde slechts kort, weldra trok Raffles, tevreden knikkend zijn hand terug en stak nu een kleine tang door de opening. Even zette hij de tanden op elkaar en spande al zijn krachten in, toen klonk een zacht droog geluid en de schoten schoven achter de sponning terug. Nu draaide de kastdeur geluidloos op hare sterke scharnieren open.

Kalm onderzocht Raffles den inhoud.

Aan baar geld was er niet al te veel, ongeveer 500 pond.

In een hoek echter stond een groot étui van lila fluweel. Raffles opende het. Daar lagen de juweelen van Daisy's familie.

Voorzichtig sloot hij het étui.

Daarna nam hij een handvol banknoten en verdeelde ze onder zijn beide helpers, die onder stormachtige dankbetuigingen het loon aanvaardden. Het étui liet Raffles in zijn borstzak glijden.

— Zorgt nu, dat je hier heelhuids vandaan komt, zei hij tot Jim en Jack, terwijl hij zijn rok weer aanschoot.

Geruischloos opende hij nu de deur van het sousterrain, sloop op de punten van zijn voeten de trap op, luisterde even aan een kamerdeur, om vast te stellen in welk gedeelte van het salon de gasten zich bevonden en zat een oogenblik later in de veranda, waar hij het zich in een luien stoel gemakkelijk maakte, om volop te genieten van den prachtigen zomernacht.

Even lichtte hij het hoofd op en keek schuin over den straatweg.

Twee donkere gedaanten verlieten het park en verdwenen snel. Raffles slaakte een zucht van welbehagen. Zijn eerste plan was weer prachtig gelukt. Nu nog het tweede.

Hij stond op, begaf zich naar een hoek van de veranda, boog zijn hoofd een eind uit het venster en bootste op bedriegelijke wijze twee keer achter elkaar het melancholieke gekrijsch van den blauwen reiger na. Toen ging hij weer kalm zitten.

Na enkele minuten kreeg hij bezoek.

— Zoo, lord Aberdeen, zit ge hier een beetje te dwepen in den maneschijsch terwijl de dames naar u zoeken en naar u verlangen?

— Ik dacht, dat ik mijn plicht wel tegenover haar had gedaan en dat een korte poos rust mij wel zou zijn toegestaan.

— Maar natuurlijk, hernam de jonge landeigenaar, die hem toegesproken had, maar ik dacht...

Wat hij dacht kwam Raffles nooit te weten, want op dat oogenblik werden allerlei kreten van verrassing, afschuw en verwondering gehoord, die de twee heeren terug naar het salon dreven.

Er had zich een zigeunerin aangemeld onder voorwendsel, dat zij de dames de toekomst zou voorspellen.

Raffles kon een fijn glimlachje nauwelijks verbergen.

Eindelijk gevonden!
De Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk IV. De heks van Suffolk.

Toen de heeren het salon binnentraden, sloegen de verschillende klokken in huis juist het middernachtelijk uur.

— Twaalf uur! zei Raffles tot zijn metgezel en voegde er glimlachend aan toe: Het spookuur!

Maar zijn metgezel, een man van de wereld, liet zich door deze woorden niet van de wijs brengen en lachte terug.

— Juist een mooi uur om een heks of zigeunerin te ontvangen, dat zal haar woorden, die toch al vol wijsheid zijn, nog meer kracht bijzetten.

Raffles keek den jongen man eens aan en haalde de schouders op.

— Er zijn nog vele dingen onder en boven de aarde, waarvan de mensch geen begrip heeft, zei hij op ernstigen toon.

Maar de jonge landeigenaar begon weer te lachen.

— Ge wilt daarmee toch niet zeggen, dat ge aan dergelijke poespas gelooft, Mylord, zei hij met een spotlachje om de lippen. Ik dacht, dat gij u daar wel boven verheven zoudt gevoelen. Dergelijke flauwiteiten zijn goed voor oude besjes en ik denk dan ook dat men die oude tooverheks hier meer binnen heeft gehaald om zich te amuseeren, dan omdat men geloof zou schenken aan haar woorden.

Raffles gaf hierop geen antwoord, doch haalde de schouders op.

In het salon wachtte hen een aardige verrassing.

Men had de oude zigeunerin, die in haar bonte, gelapte kleedij met den rooden hoofddoek op en de grauwe haren, die langs haar okerkleurige, tanige kaken zwierden, een fantastischen indruk maakte, in een stoel laten plaats nemen, die op een verhooging stond. De gasten zaten

in een kring om haar heen geschaard, zoodat het geheel, daar men slechts enkele lampen had laten branden, iets spookachtigs verkreeg.

De oude vrouw zat kalm in haar stoel met het steenen pijpje in den tandeloozen mond en een kruk in haar knokige vingers, den kring rond te kijken en wachtte op het teeken, dat zij kon beginnen.

Toen Raffles en zijn metgezel binnengekomen waren, werden de deuren gesloten en nam het spel een aanvang.

De heks stond op, maakte een stijve dienaar-esse en sprak met een holle stem, die van ouderdom lichtelijk beefde:

— Schoone dames, edele heeren, Zladwiga, de heks van Suffolk brengt u haar nederigen groet. Dat allen zich neerzetten, dan zal ik de geesten smeeken mij hun krachten te verleen- en, opdat ik in staat zal zijn datgene wat in de toekomst verborgen ligt, te ontslui- en en bekend te maken aan hen, die mij daartoe hun ver- langen te kennen geven.

Zij zweeg en mummelde eenigen tijd met haar tandeloozen mond, alsof zij een stil gebed deed.

Allen, die in de kamer gezeten waren, kwamen eenigszins onder den indruk van het oogenblik. Het gedempte licht, de stilte die heerschte en het vreemde, woeste voorkomen der vrouw, die met haar oude, afgeleefde, gebarsten stem woorden sprak, die van een zekere beschaving getuigden, dat alles liet niet na invloed uit te oefenen op de gemoederen van hen, die in een kring om de oude vrouw zaten geschaard.

Eindelijk scheen de oude heks met hare overpeinzigen gereed te zijn en met een door- dringenden blik keek zij in de prachtige zaal rond.

Toen hief zij haar stok op en riep een der

jonge meisjes, die in haar nabijheid zaten op, om haar te naderen.

Ofschoon de uitgekozene lachte en zich een onverschillig voorkomen trachtte te geven, scheen zij inwendig toch een weinig onrustig te zijn, want haar lachje klonk zenuwachtig en hare handen beefden.

Maar reden tot ongerustheid was er niet, want de heks nam haar hand, volgde met haar gebogen voorvinger de lijnen, die zich daarin afteekenden, keek een paar malen omhoog, alsof zij op het prachtige gedecoreerde plafond de oplossing zocht van de raadsels, die deze hand verborg en liet het meisje toen weer naar haar plaats terugkeeren.

Daarop gaf zij eenige gemeenplaatsen ten beste en verdiepte zich vervolgens niet zoozeer in de toekomst, alswel in hetgeen reeds gebeurd was en hetgeen, naar men moest erkennen, grootendeels juist was.

Dit alles was niet te verwonderen. Raffles had gezorgd bijtijds de noodige inlichtingen in te winnen over de gasten die tegenwoordig zouden zijn en had zijn vriend Brand, die zijn rol voortreffelijk speelde, daarvan op de hoogte gesteld. Hij kon dus met tamelijk groote nauwkeurigheid dingen vertellen uit het leven der gasten, waartoe zij de heks zeker niet in staat hadden geacht.

Hare uitspraken wekten dan ook groote verwondering, maar er zou nog meer gebeuren, wat de gasten met nog grootere verbazing zou vervullen.

Nadat de eerste jonge dame een beurt had gehad, toonden de anderen meer moed en allen verdrongen zich om Zladwiga, om van haar te hooren wat zij te wachten hadden.

Allen kregen een beurt.

Was Zladwiga tamelijk zeker in haar uitspraken omtrent het verleden, wanneer zij over de toekomst moest spreken, was zij er gewoonlijk glad naast,

Soms werden de zotste dingen verteld. Een dame, die al zes jaar getrouwd was en moeder van twee kinderen was, kreeg te hooren, dat zij spoedig zou verbonden worden met den man harer keuze en toen een algemeen gelach weerklonk, ten bewijze, dat de profetes de plank glad mis had geslagen, stoorde zij zich daaraan niet, maar inwendig maakte de heks het besluit Raffles later eens goed de les te lezen, dat hij haar op sommige punten in het duister had gelaten.

Eindelijk kwam Lady Daisy aan de beurt. Zij knielde voor de Zigeunerin neer en stak haar blanke hand uit.

De heks nam die fijne, witte hand in de hare, keek even naar de lijnen en zei :

Lady Daisy, slank en fijn
 God zal altijd met u zijn,
 Al verkeert ge onder druk
 Toch wacht u een groot geluk.
 Spoedig breekt reeds 'aan de tijd
 Dat van zorg en last bevrijd
 Dat uw vader en uw moeder
 En ook dra uw lieve broeder
 Vallen zullen aan uw borst,
 Die nog steeds naar liefde dorst.
 Hef uw hoofd op, wees tevree,
 Ik geef u mijn zegen mee.

De uitwerking van deze uitspraak was tamelijk verschillend. Terwijl de meeste heeren luide begonnen te lachen, waarschijnlijk omdat zij de beteekenis van deze woorden niet begrepen en alleen het stuntelige rijmpje hadden gehoord, waren sommige dames, die eenigszins nauwer met de familie Montgomery bekend waren en dus wel het een en ander van het treurige familieleven van Lady Daisy afwisten, getroffen door de juistheid van sommige woorden, terwijl zij zich ook afvroegen wat de voorspelling beteekende, dat de ouders van de gastvrouw weldra van zorgen zouden bevrijd zijn.

Lady Daisy zelf was niet minder geroerd. Het weenen stond haar nader dan het lachen en zij vroeg zich af wat die woorden in 's hemelsnaam mochten beduiden. Angstig keek zij in de richting van haar man, die ook de woorden had gehoord en nu met een verstoord gezicht en een gerimpeld voorhoofd naar de oude Zigeunerin zat te staren.

Het gelek er een oogenblik op of hij naar het oude mensch toe zou gaan, om haar om opheldering te vragen, maar gelukkig was daartoe geen gelegenheid, daar onder algemeen gejuich Lord William Aberdeen naar voren werd gedrongen, om ook zijn hand aan de heks te geven, opdat zij ook iets over hem zou vertellen.

Raffles liet zich niet lang nooden, maar gaf gehoor aan den algemeenen wensch en legde zijn lange, fraai gevormde hand, waaraan een enkele brillant schitterde, in de bruine knooken van de oude vrouw.

Zij keek hem een oogenblik in het gelaat, waarna haar tandenlooze mond zich tot een

grijns vertrok, die vriendelijkheid moest beteekenen, daarna wijdde zij al haar aandacht aan de dooreenloopende lijnen, welke zich in elke menschenhand afteekenen, volgde die nauwkeurig met haar krommen voorvinger en liet toen de hand los.

Nu hief zij hare oogen ten hemel, vouwde hare handen als in gebed en sprak :

Gij zijt moedig, braaf en sterk,
 God beloont u voor uw werk.
 Want al weet ook niemand goed
 Wat ge voor de menschheid doet,
 In den hemel staat geschreven,
 Dat ge heel uw mooie leven
 Aan de armen hebt gewijd
 En dat ge meer dan edel zijt.
 Gij naamt van de rijken af,
 Wat ge aan de armen gaf.
 Zielevrede zij uw lot,
 Voor de armen dankt u God.

De hilariteit die op deze woorden volgde, is niet te beschrijven. Lord Aberdeen werd door alle dames en heeren omringd en moest aan iedereen vertellen wat deze woorden beteekenden. Maar hij haalde de schouders op en zei :

— Maar, waarde medegasten, hoe kunt ge dat nu van mij verlangen? Hoe kan ik u nu vertellen wat ik voor zaken doe, als ik geen zaken heb? Wat kan een man, die in vrede op zijn landgoed woont en die zich nu en dan vermaakt met wat weg te schenken aan openbare inrichtingen van liefdadigheid, nu zeggen over het gewauwel van een oud mensch, dat, zooals ge allen zelf hebt kunnen constateeren, somwijlen de plank erbarmelijk misslaat. Het spreekt van zelf, dat zij onder de vele uitspraken, die zij vanavond heeft gedaan, het ook nu en dan bij het rechte einde had, maar dat wil toch niet zeggen, dat alles wat zij zegt, waar is. Kom, laat u niet door deze plechtig uitgesproken woorden beïnvloeden. Laat ons drinken op de gezondheid van onze gastvrouw en gastheer en den wensch uitspreken, dat zij nog dikwijls hunne gasten op zoo aangename wijze mogen onderhouden.

Raffles hief zijn glas op en zag dat zijn korte speech een schitterenden indruk had gemaakt.

Hij had met het uitspreken van deze woorden een driedig doel beoogd. In de eerste plaats was daardoor de aandacht van hem afgeleid. Ten tweede had hij den indruk, dien de woorden van de Zigeunerin, welke zij over Lady Daisy

en hem zelf had gesproken, grootendeels weggenomen en ten derde had hij Lord Montgomery, die gemelijk voor zich zat te kijken, weer een weinig in zijn humeur gebracht.

Toen allen gedronken en geklonken hadden was de vroolijkheid teruggekeerd en werd aller aandacht weer op de Zigeunerin geconcentreerd, die nu beurt voor beurt de heeren onder handen moest nemen. Ook thans werden de zotste dingen verteld en iedereen was vergeten wat men van Lady Daisy en Lord Aberdeen had moeten hooren, toen eindelijk een der gasten naar voren trad, die met luid gejuich naar de Zigeunerin werd geleid.

Deze gast was niemand anders dan Mr. Waller, de rijke geldmagnaat en directeur van de Safe-Deposit Company, een bankinstelling, waar ook Lord Montgomery het grootste gedeelte van zijn vermogen had belegd.

Toen hij voor de heks stond, nam zij zijn hand, bekeek die een oogenblik en zei :

Gij, die schat op schatten gaart,
 Zijt gelukkig op deez' aard.
 Wees voorzichtig, goede man,
 Opdat het steeds zoo blijven kan.
 Wenkt 't geluk in een ander land
 Strek ook daarnaar uit uw hand
 En verzuim geen enkele kans
 Of ge zijt 'n onnoozele hans.

Luid gelach volgde op deze uitspraak. Iedereen meende een gemeenplaats te hebben gehoord en men was de woorden spoedig vergeten. Iedereen, behalve de betrokken persoon, want het toeval wilde dat Mr. Waller, die zich van een eenvoudigen klerk tot zijn tegenwoordige positie had opgewerkt en niet altijd met even eerlijke methoden, erg bijgeloovig was en hij nam zich in stilte voor de woorden van de heks niet in den wind te slaan, maar wanneer hem iets in het buitenland ter oore kwam, daar direct gevolg aan te geven.

Het oogenblik kwam, dat alle gasten een beurt hadden gehad. De eenige, die nog overgebleven was, was de gastheer Lord Montgomery, die, ofschoon hij zeide niets om dat onnoozele gewauwel te geven, toch ten slotte aan den algemeenen drang moest toegeven en zijn hand aan de Zigeunerin toesteken,

Maar nu gebeurde er iets zonderlings.

Zladwiga, die tot dusverre kalm op haar stoel gezeten had, stond, nadat zij de hand van Lord Montgomery een oogenblik in hare hand had

gehad, op, liet haar stok vallen, hief de handen ten hemel en begon op naargeestige wijze te kermen.

Iedereen dacht, dat het oude mensch ongesteld geworden was en men snelde naar haar toe om haar hulp te verleenen, maar zij weerde alle aangeboden diensten af en begon, na hare magere armen en handen te hebben uitgestrekt, op theatrale toon te declameeren:

Bedek je aangezicht
 Je toekomst in de doodkist ligt!
 De wind, die huilt en blaast
 De storm, die woedt en raast.
 Maar dan wordt het weer kil
 En doodsch en akelig stil;
 Kijk spoedig in de brandkast
 Weg is de gouden last!
 En al hebben zij geen beenen
 Alle juweelen zijn verdwenen.
 Waren zij misschien onrechtmatig verkregen?
 Bedenk, op zoiets rust geen zegen.
 Doch langer niet gezeurd
 Ga maar kijken wat er is gebeurd.

De uitwerking van deze woorden is niet te beschrijven. Allerlei uitroepen klonken dooreen. Sommigen lachten, anderen schaterden, maar eenigen, die gehoord hadden, dat de gastheer in het begin van den avond had gesproken van het ontvangen van een zwarten brief, welke hem door John Raffles was gezonden, brachten een en ander met elkaar in verband en gaven daarover hun meening ten beste.

Lady Daisy was doodsbleek geworden. Zij bracht de woorden van de Zigeunerin met de hare in verband en vroeg zich af wat dat beteekende. Een gevoel van groote onrust vervulde haar gemoed en had de kleur van hare wangen verdreven.

Lord Montgomery, die het eerste oogenblik niet wist wat hij moest doen, zag de bleekheid van zijn echtgenoot en ging naar haar toe.

— Wat heeft dat te beteekenen? beet hij haar fluisterend toe.

Maar eer zij antwoord kon geven, was Lord Aberdeen, die de beide echtelieden geen moment uit het oog had verloren, hen genaderd en zei, zich tot Montgomery wendend.

— Waarde gastheer, ik vertrouw, dat u zich door de dwaze en onsamenhangende woorden van dat onnoozele oude mensch niet hebt laten bang maken. Natuurlijk heeft haar waanzinnig geklets niets te beteekenen. Er kan geen sprake

zijn van diefstal, want, zooals u mij onlangs verzekerde, hebt ge uw schatten goed opgeborgen in een brand- en inbraakvrije kluis, hier in uw eigen huis. Het is dus onmogelijk, dat u iets ontvreemd zou zijn. Bovendien is er nog altijd gelegenheid om te kijken of de heks waarheid heeft gesproken. U behoeft zich slechts naar beneden te begeven, om u met eigen oogen te overtuigen, dat alles zich nog in goede orde in uw bezit bevindt.

Deze op kalmen en waardigen toon uitgesproken woorden misten hun uitwerking niet.

De gasten, die zich om hen heen hadden geschaard, vielen Lord Aberdeen bij en er bleef Lord Montgomery niets anders over, dan inderdaad naar beneden te gaan en een onderzoek ter plaatse in te stellen.

In plechtigen optocht ging het naar beneden. Zoowel de dames als de heeren gingen mede en de meeste schenen het als een welkome afleiding te beschouwen.

Toen zij voor de getraliede deur van het keldergewelf waren aangekomen, zag Lord Montgomery de beide lakeien met effen gezichten staan en zijn eerste werk was hen te vragen of zij ook iets bijzonder hadden gezien of gehoord.

— Niets, Mylord, luidde hun antwoord.

— En hebben jullie je geen oogenblik van jullie post verwijderd?

— Geen oogenblik, Mylord, logen zij beiden met een stalen gezicht, ofschoon men aan hun glanzende gezichten en glazige oogen wel had kunnen zien, dat zij zich pas aan gebrad en wijn te goed hadden gedaan.

Montgomery zag dat ook wel en hij keek hen doordringend aan. Maar zij doorstonden dien blik en zwegen.

Verre van gerust te zijn, zocht Montgomery in zijn zak naar den sleutel en toen hij dien eindelijk gevonden had, opende hij het slot met bevende vingers, of liever gezegd, hij trachtte het te openen.

Hij werd krijtbleek.

— Alle duivels! De sleutel past niet meer!

— Ge ziet spoken! kalmeerde een oud-militair, ge windt u op voor niets!

— Mag ik het misschien eens probeeren? vroeg Lord Aberdeen op hoffelijken toon.

Montgomery trad achteruit.

Met ingehouden adem, inwendig schuddend van lachen, probeerde Raffles den sleutel om te draaien — tevergeefs.

— Dat is heel wonderlijk, fluisterden de gasten.

— 't Is onmogelijk! sprak een jong officier.
Laat mij het eens probeeren!

Hij deed het.

Oók zonder resultaat.

— Misschien is de deur niet eens gesloten,
duw er eens tegen, ried de jonge grondbezitter.

De luitenant deed het.

— Krak! Daar vloog de deur al open.

Allen drongen binnen.

— Licht! schreeuwde Montgomery, buiten
zichzelf.

De lakeien, door een angstig voorgevoel gedreven snelden heen om kaarsen te halen en toen deze gebracht werden, zag men bij het flinkerende licht de verwoesting, die aan de pantserstalen deur van de kluis was aangebracht.

In het midden gaapte een groote opening, die men in het glasharde metaal had gesmolten en dit voorspelde niet veel goeds.

Lady Daisy, met marmerbleek gelaat, trad de kluis binnen en tastte rond.

— De juweelen! stamelde zij, groote God!
Ze zijn verdwenen!

Haar oogen sloten zich en zij zou zijn neergezonken, als Lord Aberdeen haar niet ondersteund had.

— Bestolen! Bestolen! brulde de Lord. Ik ben bestolen! Schandelijk beroofd! De juweelen, die hier geborgen waren, vertegenwoordigden alleen al de waarde van een half millioen!

Bijna huilend van woede, als een gewond dier, vloog de oude Lord van den eenen kant naar den andere.

— Ellendelingen! schreeuwde hij tegen de bedienden, die met kaarsen het heele geval hadden bijgelicht. Ellendelingen, zoo hebt jullie dus je plicht gedaan!

In zijn razende woede trok hij hun de kandellabres uit de hand en slingerde ze hen naar het hoofd.

Gelukkig voor de beide mannen, misten de zware bronzen voorwerpen hun doel. Zij vlogen rakelings langs hen heen en vielen kletterend op den grond neer.

Een der heeren trachtte nu de vensters te sluiten.

Plotseling boog hij zich voorover en riep:

— De dieven zijn door het raam gekomen, dames en heeren. Kijk eens hier, de tralies zijn doorgevijsd. Zij zitten er slechts los in.

Allen begaven zich naar de keldervensters en waren er getuigen van hoe hij, die het feit had geconstateerd, alle tralies beurt om beurt uit het kozijn kon nemen.

Lord Montgomery, die het eerst aan zijn veiligheid had gedacht, was de trappen opgerend, waar hij de oude heks, die dit feit voorspeld had, wilde vragen hoe zij aan haar informatie was gekomen. Het stond al half en half bij hem vast, dat zij in het complot betrokken was en hij wilde haar laten arresteren, ten einde op die wijze achter de waarheid te komen.

Maar toen Montgomery het salon instoof, zag hij dat de oude vrouw al lang verdwenen was. Hij schreeuwde eenige lakeien bij elkaar, liet eenige handlantaars opsteken en rende met hen naar buiten en den weg op, in de hoop het oude wijf nog te achterhalen, daar hij meende, dat de half kreupele en gebrekkige vrouw zeker niet ver had kunnen gaan.

Maar niettegenstaande hij en eenige bedienden den geheelen omtrek afzochten, konden zij niets ontdekken, hetgeen niet te verwonderen was, daar het oude wijfje al geen vrouw meer was, maar zich in de kleedkamer van de tegenover het huis van Montgomery liggende villa alweer in een man veranderd had en nu met een sigaar tusschen de lippen het drukke gedoe en geren tegenover hem gadesloeg en waarvan hij de oorzaak maar al te goed begreep.

Eindelijk kwamen de bedienden met ledige handen terug.

Lord Montgomery, die hun de noodige bevelen had gegeven, was al dadelijk naar huis terug gesnel en had onmiddellijk naar Scotland Yard getelefoneerd om politie-hulp. Daar hij er bij vertelde, dat er in zijn huis was ingebroken en voor een bedrag van een half millioen was gestolen aan waardevolle diamanten, had men hem geantwoord, dat direct een inspecteur van de recherche met een auto zou komen.

In afwachting daarvan had Lord Montgomery zijn gasten om zich heen verzameld in het salon en hun in kennis gesteld van hetgeen hij gedaan had.

Toen hij uitgesproken had, nam Lord Aberdeen het woord en zei:

— Dames en heeren, ik geloof, dat ik uit uw aller naam kan spreken, wanneer ik hierbij nadrukkelijk verklaar, dat wij allen ten zeerste geschokt zijn over den diefstal, waardoor onze gastheer een zoo ernstig verlies heeft geleden. Wij kunnen in dit geval niets uit ons zelf doen, maar zullen de politie de zaak moeten laten onderzoeken. Het eenige wat wij wèl kunnen doen is, vrijwillig de verplichting op ons nemen om dit huis niet te verlaten, maar kalm op onze

kamers te blijven en de politie in de gelegenheid stellen onze koffers te onderzoeken, opdat Lord Montgomery de overtuiging krijgje, dat alles gedaan is wat gedaan had kunnen worden en er letterlijk niets verzuimd is.

De gasten stemden hiermede allen in en begaven zich naar hunne kamers, waar zij in afwachting van het onderzoek, de sleutels van hun koffers klaar legden.

Ook Lord Aberdeen ging naar zijn gastheer toe en vroeg om een kamer. Hij wilde geen gebruik maken van de gelegenheid, om naar huis terug te keeren, ofschoon zijn woning slechts

eenige tientallen passen verwijderd was; ook hij wilde zich door den detective, die op komst was, laten onderzoeken.

Hij kon dit met een gerust hart doen, want hij had kans gezien, toen iedereen naar beneden stormde om te gaan kijken naar de stuk gesmolten pantserdeur, om het étui met diamanten aan Brand te overhandigen, die even daarna, nog steeds als heks vermomd, naar huis was gegaan, om de opdracht te volbrengen, die Raffles hem met het overhandigen van de juweelen gegeven had.

Hoofdstuk V.

Raffles contra Baxter.

De volgende morgen brak aan en over het groote heerenhuis bleef de geheimzinnige sluier hangen van de misdaad, die den vorigen dag was gepleegd.

In de eetzaal brandde een knappend vuurtje, dat, hoewel het nog in den nazomer was, toch bijzonder aangenaam aandeed.

Om de groote eikenhouten tafel hadden zich de gasten verzameld, die een slapeloozen nacht hadden doorgebracht.

Men sprak over niets anders dan over den geheimzinnigen diefstal.

Lord Montgomery had zooals gezegd, terstond de politie van al het gebeurde in kennis gesteld en met de grootste voorkomendheid had Lord Aberdeen zijn hulp aangeboden en zelfs per telefoon met den politie-commissaris onderhandeld.

Na het ontbijt verspreidden de gasten zich; de meesten gingen naar hun kamer, de anderen gingen naar de bibliotheek of rooksalon.

Met beschreide oogen was Lady Daisy naar haar boudoir gegaan.

Toen zij later op den dag zich naar de bibliotheek had begeven, liep Raffles juist door de gang.

Toen de schoone vrouw een wijle in de bibliotheek had vertoefd, trad ook hij binnen.

Verschrikt stond zij op van de chaise-longue.

— Pardon, Mylady, ik stoort u toch niet? Ik zocht slechts wat lectuur!

— Gij stoort mij in het geheel niet, Lord Aberdeen!

Zij drukte de handen tegen de slapen.

— Gevoelt ge u niet wel, Mylady?

Hij vroeg dit op zijn vriendelijksten toon.

— Neen, ik gevoel mij in het geheel niet wel, mijn hoofd brandt en mijn polsen kloppen vreeselijk!

— Dat is een natuurlijk gevolg van de gebeurtenissen van dezen nacht, Mylady.

— Dat geloof ik ook en daarbij komt, dat ik zulk een vreeselijk medelijden heb met mijn arme ouders. Vele geslachten lang zijn de juweelen in het bezit van de familie geweest en nog steeds hadden zij en ook ik de hoop, dat zij daarin nog eens zouden terugkeeren. Zij zullen dat verlies nimmer te boven komen.

Ik hoop, Mylord, zoo ging zij voort, dat het vertrouwen, dat ik eenige dagen geleden in u heb gesteld, niet zal worden beschaamd.

Raffles richtte zich in zijn volle lengte op. Hij was vol goedheid, maar kon niet velen, dat er ook maar één oogenblik aan zijn oprechtheid werd getwijfeld.

— Wat bedoelt gij daarmede, Mylady? — vroeg hij.

Zijn stem klonk koel en strak.

Lady Daisy begreep onmiddellijk, dat zij te ver was gegaan.

— Vergeef mij, haastte zij zich te zeggen, dat ik ook maar één oogenblik aan u dorst te twijfelen. De gebeurtenissen van de laatste dagen hebben allerlei zonderlinge gedachten in mijn hoofd gebracht.

— En wat zijn dat dan voor gedachten? vroeg Raffles, die zijn gewone stem weer aangenomen had, ten teken, dat hij zijn toorn, zoo die al een oogenblik bij hem opgekomen was, overwonnen had.

Lady Montgomery haalde de schouders op, bloosde en wist niet wat te zeggen.

— Kom, drong hij aan, zoudt gij het mij niet willen zeggen? Vertrouwt ge mij niet meer, zeg mij gerust wat ge op het hart hebt, ik....

Een beweging van haar hoofd deed hem af breken.

In gespannen verwachting wachtte hij op eenig antwoord.

Maar Lady Daisy boog het hoofd en bleef zwijgen.

Zoo gingen eenige seconden voorbij en juist opende zij den mond alsof zij wilde spreken, toen er op de deur werd geklopt.

Raffles greep een boek om zich een houding te geven, terwijl Lady Daisy zich naar de deur begaf om deze te openen.

Een der lakeien kwam binnen met een zilveren blad, waarop een brief lag.

Lady Daisy keek naar het schrift, begon te beven en nam den brief, dien zij begon open te scheuren.

— Van mijn vader, fluisterde zij, ach, zij weten nog nergens van.

Daar het in de bibliotheek reeds een weinig donker begon te worden, begaf zij zich naar een schemerlamp, waar Raffles haar goed kon waarnemen.

Toen zij de enveloppe geopend had, viel daaruit een tweede brief.

Lady Daisy kon een kreet van verrassing niet onderdrukken.

De enveloppe van dezen brief was zwart, terwijl aan de achterzijde een goud monogram was ingeperst, de letters J en R dooreengestrengeld.

Raffles zag dat zijn gastvrouw lijkleek geworden was.

— Groote God, fluisterde zij, een brief van den Grooten Onbekende.

Een oogenblik bleef zij met den brief in hare handen staan, maar stak hem toen met een haastige beweging in het corsage van haar kleed.

— Ik wil eerst lezen wat mijn ouders schrijven, fluisterde zij met toonlooze stem.

Nadat zij een paar woorden gelezen had, liet zij den brief vallen, sloot hare oogen en als Raffles niet was toegeschoten, zou zij zeker zijn gevallen.

Maar weldra opende zij wederom de oogen en riep:

— Zij hebben de juweelen terug, zij.....

Zij kon den zin niet voleindigen, want Raffles

had haar de hand op den mond gelegd.

— Wat beteekent dat, Mylord? vroeg zij stamelend.

Maar Raffles antwoordde niet op deze vraag; hij keek haar slechts diep in de oogen, zoodat zij de hare moest neerslaan.

Even daarna overhandigde zij Raffles beide brieven.

— Lees deze beide brieven, fluisterde zij, lees ze mij voor, want de letters dansen mij voor de oogen.

Raffles schoof een tabouret wat dichterbij en ging tegenover haar zitten, zoodat de stralen van de lamp op het schrift vielen. Toen nam hij den zwarten brief en zei, zonder er één oog in te slaan.

Mylord.

Een menschevriend zendt u hierbij uw eigendom met het vriendelijk verzoek geen nasporingen te doen en over het geheele geval het diepste stilzwijgen te bewaren.

Met beleefde groeten

John Raffles, alias Lord Lister.

— Nu de brief van mijn ouders, vroeg Lady Daisy, ik heb slechts enkele woorden kunnen lezen en brand van nieuwsgierigheid wat zij mij hebben mede te deelen. Ik beef als ik er aan denk, dat de heks van Suffolk de waarheid heeft gesproken en zij werkelijk weer in het bezit van hun eigendom zijn geraakt.

Raffles nam nu den tweeden brief, na haar de zwarte enveloppe te hebben teruggegeven. Hij las:

Lief kind!

Wij hopen, dat je ons spoedig komt bezoeken. Een gebeurtenis, die mijn geheele zenuwgestel heeft geschokt, doet mij de kamer houden.

Wij ontvangen door tusschenkomst van den bekenden en gevreesden inbreker Raffles de familiejuweelen, die je echtgenoot zoo langen tijd wederrechtelijk in zijn bezit heeft gehad.

Nog waren wij niet over de eerste vreugde heen, toen ik plotseling tot de ontstellende ontdekking kwam, dat de kostbaarste steenen uit de sieraden waren gebroken en door prachtig geslepen glaskoralen waren vervangen.

— Hel en duivel! schreeuwde Raffles en hij vernielde het papier tusschen zijn vingers.

Schreiend zonk Daisy op den divan neer en snikte:

— Luister, Lord Aberdeen, thans wil ik u vertellen, welke vreeselijke gedachten zich heden van mij meester maakten, gedachten, waarvan, zooals ik zeide, gij het middelpunt zijt. Hoe ik er ook tegen streed, telkens kwam bij mij de gedachte boven, dat gij op de een of andere wijze met dien Raffles in verbinding staat. Telkens zeide een inwendige stem: Hij heeft den diefstal niet uitgevoerd, maar gij!

— Maar gij wilt toch niet zeggen, Mylady, dat ik een gemeene dief ben, een aartsbedrieger en een juweelenvervalscher? vroeg Raffles en in zijn stem trilde verontwaardiging.

Denkt ge, Mylady, dat ik de kostbaarheden heb gestolen om in dienzelfden nacht nog de steenen te vervalschen en mij te verrijken ten koste van uw familie?

Wildet gij mij dat vertellen? Waren dat de gedachten, die door uw brein speelden en waarvan ik het middelpunt was?

Lady Daisy scheen door de woorden van Raffles tot bezinning gekomen te zijn. Zij keek op naar het schoone edele gelaat.

— Vergeef mij, Mylord, stamelde zij.

Raffles vervolgde:

— Ik geef u de verzekering, Lady Montgomery, als er juweelen vervalscht zijn, en wij hebben geen reden om aan de woorden uws vaders te twijfelen, dan heeft een ander die vervalsching op zijn geweten. Mag ik u zeggen, wien ik daarvan verdenk?

Lady Daisy keek Raffles verschrikt aan.

— Lord Montgomery, uw echtgenoot! siste hij tusschen zijn tanden.

Maar nu was zij eensklaps niet verbaasd meer.

Zij knikte en zei:

— Eenige weken geleden heeft hij de juweelen naar een juwelier gestuurd om ze te laten repareren, zooals hij zeide! Dat zal dan het tijdstip zijn, waarin de vervalsching werd uitgevoerd! Zoo'n ellendeling, riep zij uit.

— Weet gij het adres van den juwelier? vroeg Raffles.

Daisy noemde het.

— Dan zal ik verder handelen. Maak u niet ongerust, Mylady, gij behoeft niets te vreezen!

— Eén ding is mij nog niet duidelijk, sprak de schoone vrouw.

— En dat is?

— Wat dien Raffles wel tot deze daad kan hebben gedreven!

— Louter menschenliefde, liet Raffles zich ontvallen.

Lady Daisy keek op.

Geruimen tijd staarde zij Raffles aan, toen, plotseling, riep zij uit:

— Gij zijt....

Raffles keek haar strak aan, zij durfde den zin niet te voleindigen.

— Zeg het maar gerust, noodigde hij haar uit.

—Raffles? vroeg zij meer dan zij zeide.

Raffles knikte haar bevestigend toe en het volgende oogenblik had hij haar in zijn sterke armen opgevangen.

Lady Daisy Montgomery was in zwijm gevallen. Haar gevoelens hadden haar overmeesterd.

Een uur later zat Raffles in de muziekzaal aan den Bechstein-vleugel. Eerst fantaseerde hij eenigen tijd, daarna ruischten de sombere tonen van een klagende Beethoven-Sonate omhoog, maar eensklaps weer brak hij die sombere muziek af, sloeg een paar dissonante accoorden aan en vervolgde toen met een vroolijken marsch van Sousa, dien hij met een geweldige bravoure voordroeg. Toen stroomden de gasten binnen op de maat van de muziek, maar om te plagen veranderde Raffles opeens weer van tempo en nu volgde een fuga van Bach. Een stroom van de helderste klanken schenen als ware waterdruppels van zijn lenige, witte vingers te parelen.

Het was prachtig en de gasten waren niet karig met hunne toejuichingen.

Nog was de geestdrift niet bedaard, toen Lord Montgomery binnentrad met een langen, slanken man, dien hij den gasten voorstelde als inspecteur Baxter van Scotland Yard.

Weldra bleek, dat hij reeds eenigen tijd in huis was geweest, maar in dien tijd verschillende nasporingen had verricht en de bedienden had ondervraagd en nu een aanvang wilde maken met het onderzoek onder de gasten.

— Oordeelt ge dat nog altijd noodig? vroeg Montgomery, die den inspecteur naar zijn werkkamer bracht.

— Eigenlijk niet, Mylord, zei de detective, voor mij staat het vast, dat de diefstal inderdaad door den beruchten meesterdief John Raffles is gepleegd, maar ik ben er in mijn hart van overtuigd, dat hij hulp heeft gehad van iemand, die zeer goed met den toestand in huis op de hoogte is.

— Zoo, inspecteur, dat verwondert mij eigenlijk niet, maar wie kan het geweest zijn?

— Wel, Mylord, dat antwoord kunt ge zelf

geven. Ga maar eens na, wie er van op de hoogte waren, dat gij de diamanten in uw brandkast in de kluis hieronder bewaardet.

— Dan zijn wij gauw uitgepraat, inspecteur. Niemand wist het, behalve ik zelf en mijn echtgenoot.

— Welnu, zei Baxter met een mysterieus glimlachje, gij zelf zult toch wel niet aan dien Raffles gezegd hebben waar zich de diamanten bevonden.

— Maar ge wilt daarmee toch niet zeggen, dat mijn vrouw....

— Mylord....

Inspecteur Baxter hief de handen omhoog.

— Wat ik u verzoeken mag, verdenk er mij niet van, dat ik op losse gronden iemand zou willen beschuldigen. Dat wil ik niemand en dus zeker niet uw echtgenoot, maar gij vraagt mij, wie Raffles er van in kennis kan hebben gesteld, dat de diamanten in uw brandkast lagen en daarop antwoord ik eenvoudig met te zeggen: Dat kan alleen iemand die het wist, hetgeen logisch is en daar gij en uw echtgenoot het alleen wisten, is het dus ook logisch, dat....

— Hel en duivel, siste Montgomery tusschen zijn tanden, nu gij het zegt.... Zij alléén had er belang bij, dat de diamanten uit mijn bezit en weer in dat harer ouders geraakten, wij zullen eens zien, wat wij kunnen doen. Inspecteur, ik dank u vast zoo ver voor uw hulp, maar verzoek u verder geen moeite te doen, vóór ik het u vraag. Ik zal trachten een schandaal te vermijden.

Baxter boog en nam het bankbiljet van 1000 pond, dat Lord Montgomery hem toeschoof, dankbaar aan.

Juist wilde de inspecteur zich verwijderen, toen er aan de deur werd geklopt.

— Binnen! riep de Lord.

Een bediende schoof een ongeveer dertienjarigen jongen binnen, die in zijn eene hand z'n pet, in de andere een brief drøeg.

— Mister Baxter? vroeg hij.

— Die ben ik, antwoordde de detective.

De jongen gaf hem nu den brief.

„Mister Baxter. Persoonlijk. Kruier niet betaald”, stond erop.

— Ha, belangrijke berichten! dacht de inspecteur en gaf den jongen een geldstukje.

— Hier, kereltje! Moet je op antwoord wachten?

— Neen!

De jongen vertrok.

Haastig maakte de detective den brief open. Er viel een zwarte brief uit.

Veelbeteekenend keek hij Lord Montgomery aan.

Baxter las het schrijven.

Zijn gelaat werd hoe langer hoe rooder. Met een vloek gooide hij toen het papier weg.

— Mag ik lezen? vroeg de Lord.

Baxter overhandigde hem zwijgend den brief.

De Lord las:

Waarde Heer Baxter!

Door een toeval vernam ik, dat ge er bijzonder op gesteld zijt, mij te leeren kennen. Ik kan niet beweren, dat die belangstelling wederkeerig is, maar ik wil u graag een genoeg doen. Om vijf uur hedenmiddag wacht ik u in café Waterloo, Waterloostreet.

Tot spoedig dus. Met duizend groeten,

JOHN RAFFLES.

— Een verregaande brutaliteit! mompelde de Lord. Denkt ge aan deze uitnodiging gehoor te geven?

— Natuurlijk! Ik hoop den kerel te pakken! Hij haalde zijn horloge te voorschijn.

— Ovèr tien minuten vertrekt de trein!

— Maar dan zijt ge toch veel te vroeg, mister Baxter!

— Ik heb nog andere dingen te doen!

En razend van woede liep Baxter het huis uit. Een half uur daarna zat Raffles in een grooten club-fateuil gedoken met zijn vriend te praten. Zij zatèn in de studeerkamer van het huis van Lord Aberdeen, want Raffles had kort na het vertrek van den inspecteur het huis van Lord Montgomery kunnen verlaten, daar zijn gastheer te kennen had gegeven, dat zijn gasten niets meer in den weg stond om naar hunne zaken te gaan, daar inspecteur Baxter zekere aanwijzingen meende te bezitten, die weldra tot arrestatie van den dief zouden leiden.

Raffles had op het hooren van deze mededeeling fijntjes gelachen en was spoedig naar huis gegaan, daar hij zijn vriend Charles Brand een heele boel te vertellen had.

Toen Montgomery met inspecteur Baxter naar zijn kamer was gegaan, had hij van de gelegenheid gebruik gemaakt om een zwarten brief aan den inspecteur te schrijven, welke deze brave man weliswaar woedend had gemaakt, maar die hem toch de innerlijke overtuiging had geschonken, dat Raffles de dief was, zoodat de gasten konden vertrekken.

— Ik ben toen heengegaan om eens ongestoord met je te praten. In de eerste plaats moet ik je eens hartelijk feliciteeren met je uitstekend gespeelde rol als de heks van Suffolk. Dat heb je prachtig gedaan, Charly en ik maak je er wel mijn compliment over.

Brand nam die lofuitgung blozende van genoegen en voldoening in ontvangst.

— En nu, zei Raffles, moet je me nog een keer helpen. Zoals ik je verteld heb, heeft de juwelier, die de diamanten van Lord Montgomery in handen heeft gehad om daaraan een kleine reparatie te verrichten, de brutaliteit gehad om de steenen er uit te nemen en er valsche in de plaats te stoppen. Het is een geluk dat Lord Montgomery daar niets vanaf weet, want dan zou hij ons waarschijnlijk voor zijn. De eenige, die het weet is zijn vrouw, maar dat hindert niet, want die heeft er alle belang bij, dat het geheim blijft.

Nu moet jij me het genoegen doen om die steenen uit dien schurk zijn handen te krijgen. Het beste zal zijn, dat je die truc gebruikt met den wandelstok, je weet wel wat ik bedoel.

Brand knikte ten bewijze dat hij begrepen had en ging het vertrek uit om even daarna terug te komen met een ebbenhouten wandelstok met gouden knop.

— Juist, Charly, zei Raffles, toen hij den stok zag. Werkt het mechanisme nog naar genoegen?

— Uitstekend, zei Brand en zette den stok weg.

— Verder is er nog iets, zei Raffles, dat ik op mijn hart heb. Als die truc met den wandelstok gelukt is, dan zal ik zorgen, dat baron Westminster eindelijk weer in het bezit van zijn eigendom geraakt, maar dan heb ik nog niets voor mijn armen, want die onnoozele vijf honderd pond heb ik aan Jim en Jack gegeven, die mij bij deze gelegenheid werkelijk zeer goede diensten hebben bewezen.

Nu ben ik te weten gekomen, dat Lord Montgomery zijn deposito bij de National-Safe-deposit-Company heeft, van welke bankinstelling de directeur ook bij de partij van Lord Montgomery aanwezig was en die jij als heks zoo lekker hebt gemaakt om hem te zeggen, dat hij op alle aanbiedingen in het buitenland acht moet geven. De kerel is verbazend bijgeloovig en daar hij een gierigaard is van het eerste water, denk ik van een en ander eens heerlijk te profiteeren. Zoo gauw je dus klaar bent met dien juwelier in Kingstreet en je hebt de diamanten bezorgd aan het adres van Baron Westminster met een briefje uit mijn naam er bij, kom dan ook naar café Waterloo, waar ik Baxter besteld heb, dan zal je een klucht zien en dan kunnen we daar vandaan meteen naar de Safe-deposit-Company gaan. Is dat afgesproken? vroeg Raffles.

Brand stak hem zijn hand toe:

— Afgesproken.

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VI.

De valsche bankdirecteur.

Eenige uren daarna kwam Brand alweer thuis. Hij zat in een taxi en zag er een weinig opgewonden uit. Hij had dan ook zeer moeilijk en gevaarlijk werk gedaan, maar had het schitterend ten einde gebracht.

Hij betaalde den chauffeur en zond hem weg. Toen opende hij de deur met den huissleutel en ging naar zijn kamer.

Daar grendelde hij de deur, deed de gordijnen voor de ramen en stak het licht op, ofschoon het nog klaarlichte dag was. Hij wilde echter

zoo secuur mogelijk te werk gaan en niets aan het toeval overlaten.

Nu nam hij den ebbenhouten stok, drukte op een verborgen veer, waardoor de gouden knop zich opende en stortte hetgeen in den stok verborgen zat op zijn schrijftafel uit. Daar glinsterde en fonkelde het van de prachtigste diamanten.

— Dat heb ik kranig gedaan, al zeg ik het zelf, mompelde Brand voor zich heen, terwijl hij zijn verhit gelaat met een zijden zakdoek afwischte. Een oogenblik dacht ik dat de knul het merkte,

namelijk toen ik de echte steenen in mijn mond had, maar het volgende oogenblik wreef ik met den gouden knop van den wandelstok langs mijn kin en waren de steenen in no time in den stok verdwenen. Het kostte mij toen weinig moeite om de valsche steenen er weer voor in de plaats te leggen. Zoo hebben we dien bedrieger eens lekkertjes bedrogen. Dat verdiende de schurk. Maar o, o, wat zal de vent, toen hij het merkte, de p... in hebben gehad. Nu, dat mag óók wel. M'n zorg!

Onder deze alleenspraak had Brand de steenen in een doosje gedaan en dat ingepakt en verzegeld, nu schreef hij er een briefje bij, lakte dat ook dicht en stak beide voorwerpen in zijn zak. Toen ging hij weer uit.

Wederom een half uur later kwam hij ook van deze boodschap terug. De steenen waren thans in het bezit van baron Westminster en Brand bleef thans niets anders over dan naar zijn vriend in café Waterloo te gaan.

Terwijl hij zich daarheen begaf, vroeg hij zich af hoe hij zijn vriend zou herkennen, want het stond bij hem vast, dat Raffles zich natuurlijk vermomd had, om Baxter eens gezellig bij den neus te nemen.

Hij wist daarvan echter niets af en vertrouwde maar op zijn goed gesternte, dat hij zijn vriend zou ontdekken.

Toen hij in café Waterloo aankwam was het daar stampvol. Het zat er vol met heeren en dames, studenten, acteurs en actrices, maar van Raffles was geen spoor te ontdekken. Wel zag Brand aan een tafeltje inspecteur Baxter zitten.

Af en toe haalde deze met een zenuwachtig gebaar zijn horloge te voorschijn.

Het was zes uur.

Nu moest hij dus komen, de meesterdief, de geniale inbreker!

Minuten verliepen.

Op een fluweelen sofa, achter een stapeltje kranten, zat een schoone, jonge dame. De detective keek naar haar met de grootste belangstelling.

Zij droeg een grooten witten hoed met struisveeren op het prachtige zwarte haar. Een paar levendige oogen schitterden in haar hoofd.

— Kellner, de „Figaro”! riep zij in het Fransch.

— Ah! Een Française, dacht Baxter en hij overhandigde haar met eenige hoffelijke woorden het gevraagde, dat voor hem op de tafel lag.

— Dank u zeer! zei de dame en daar zij niet

afkeerig scheen van een praatje zat het tweetal weldra met elkaar te babbelen.

Alles vergat de detective om zich heen. Alles, tot zelfs de afspraak met Raffles. Wat kon hem nu ook nog die afspraak schelen, wat kon het hem zelfs schelen, als Raffles hem ditmaal om den tuin had geleid.

— Ik moet een kamer bestellen in een hotel, zei de schoone, jonge dame na een poosje en Baxter was terstond bereid dit voor haar te doen in het naastbijgelegen hotel.

Hij ging heen.

De alleen gelaten schoone krabbelde haastig een paar woorden op een kaartje en gaf dat aan een kellner.

Toen stond zij op en passeerde het tafeltje, waaraan Brand op zijn vriend Raffles zat te wachten.

De Française keek een weinig hulpbehoevend rond en Brand, als een galant man, sprong op om haar zijn diensten aan te bieden.

— Zoudt ge een taxi voor mij willen bestellen? vroeg het meisje en keek Brand met een paar smachtende oogen aan.

Brand dacht een oogenblik na. Hij zou het maar doen — besloot hij ten laatste.

Hij zou maar meegaan. Later kon hij dan naar het café terug gaan.

Galant bood bij haar zijn arm.

Nauwelijks had het tweetal de zaal verlaten of Baxter kwam weer binnen. Verschrikt keek hij rond. Waar was zijn bekoorlijke schoone gebleven?

Een kellner kwam naar hem toe en overhandigde hem een briefje.

Zijn gezicht werd lang en langer, toen hij las:

Liefste schat!

Kan ik je bekoren? Ben je teleurgesteld of zijn je verwachtingen beantwoord? Ik dank je in elk geval voor je vriendelijkheid. Je wijn was heerlijk. Maar, beste kerel — het buskruit heb jij ook niet uitgevonden!

Op de voorzijde van het visitekaartje stond in groote letters

JOHN RAFFLES.

Maar ook Charly werd in hetzelfde oogenblik ontgoocheld.

Vol trots, dat hij met zoo'n beeldschoone jonge dame gezien werd, floot hij een cab en liet het meisje instappen.

— Waar moet ge naar toe? vroeg Brand haar.

— Naar het station, zei het meisje, terwijl zij haar witte tanden, al lachend, liet zien. Ik zou graag met den trein naar Dover gaan om met de kanaalboot naar Calais over te steken.

— Maar dan zijn we nog veel te vroeg, zei Brand, op zijn horloge kijkend, we kunnen nog best want rondrijden en dan kan ik u eens wat van Londen laten zien. Het gebeurt me niet alle dagen, dat ik met zoo'n lieve jonge dame in gezelschap ben.

Het meisje lachte hem bemoedigend toe.

— En krijg ik dan een kus? vleide Brand, die wel een beetje verliefd scheen te zijn.

— Neen, maar wel een paar stevige oorviigen, klomk hem plotseling een bekende mannenstem in de ooren.

Brand werd vuurrood en schaamde zich niet weinig, dat zijn vriend, die zich in de taxi spoedig van zijn vermomming ontdoed, hem zoo duchtig had beetgenomen.

Raffles liet den chauffeur hen nu naar Hampstead Heath brengen, waar zij weldra aankwamen, maar wie mocht denken, dat het nu met de avonturen gedaan was, vergiste zich deerlijk, want Baxter, de bedrogen politie-inspecteur had, na het lezen van het ontgoochelende briefje, gezworen wraak te zullen nemen en was thans op weg naar de villa van Lord Montgomery, waar hij met Lady Daisy wilde spreken, die hij nog steeds als de handlangster van den Gentleman-Dief beschouwde en door wie hij hoopte de verblijfplaats van zijn vijand te ontdekken.

Raffles stond juist op het punt om naar zijn kleedkamer te gaan. Hij had een uitknipsel van de Illustrated London News in de hand. Het was het portret van Mr. Waller den bankdirecteur van de Safe-deposit-Company, dat de krant gepubliceerd had met het oog op een voorgenomen reis van dezen bekenden geldmagnaat naar Amerika, waarheen hij zich voor belangrijke financieele zaken begeven moest. Hij had een gefingeerd briefje geschreven naar den man en hem daarin te kennen gegeven, dat zich in Amerika een groep financiers tot een consortium hadden vereenigd om crediet te verschaffen aan een Syndicaat, dat van plan was een nieuwen spoorweg tusschen Boston en Chicago aan te leggen, welke den tegenwoordigen afstand tot op de helft zou verminderen.

Er werden in dat briefje toespelingen gemaakt op de groote winsten, die daarmede te bereiken waren en de directeur van de Safe-deposit-

Company had zich onmiddellijk de woorden van de Zigeunerin herinnerd, zoodat hij geen oogenblik aarzelde om aan het verzoek gevolg te geven.

Raffles had dit wel gedacht en wilde van de afwezigheid van Mr. Waller profiteeren om zijn voornemen ten uitvoer te brengen. Maar toen hij op het punt stond om zich als het evenbeeld van den directeur te vermommen, werd er gebeld en even daarna werd Lady Montgomery bij hem aangediend.

Lady Daisy bleek zeer ontroerd te zijn. Zij had zoo juist bericht ontvangen van haar ouders, dat de diamanten thans veilig in hun bezit waren geraakt en zij kwam om Lord Aberdeen hartelijk te bedanken voor de goede zorgen, die hij daartoe had aangewend.

Dit was echter niet alles. Zij kwam ook, omdat zij zich ongerust maakte over het feit, dat zij reeds eenige dagen meende, dat men haar vervolgde. Reeds meer dan twee uren dwaalde zij rond en maar steeds werd zij als een schaduw, nu eens door die dan weer door een ander gevolgd.

Raffles beloofde haar dat hij een oogje in het zeil zou houden en stelde haar eenigszins gerust.

Zij stond op en knoopte haar handschoenen dicht.

— Ik ben nu al wat kalmer geworden, ik dank u nogmaals, Mylord, voor alles wat ge gedaan hebt!

Zij reikte hem haar beide handen.

— Misschien zien wij elkaar nooit meer, misschien is het een afscheid voor het leven!

— Vaarwel, Lady Montgomery, zei Raffles met zijn welluidende stem. Moge het geluk u voortaan gunstiger zijn.

Zij wisselden een handdruk.

— Wees in ieder geval voorzichtig, Mylady, en neem een rijtuig als ge de stad in gaat.

— Waarom?

— Uw echtgenoot laat misschien uw gangen nagaan!

— Dat doet hij nu al!

— Weet ge het zeker?

— O, ja!

— En wie is de spion?

— Inspecteur Baxter!

— Dat dacht ik al. Dat is natuurlijk de man, die u ook nu gevolgd heeft.

Zij keek door het venster.

— Hij is er nu niet. Beneden staat alleen een slanke dame in een reismantel!

— Dat is Baxter, Mylady, ge kunt er van overtuigd zijn!

— Wat moet ik nu beginnen? Ik moet naar Whiteley in Regent street.

Het arme vrouwtje beefde over haar geheele lichaam.

— Ik zal u er brengen! zei Raffles, plotseling een besluit nemend.

Zij namen plaats in een rijtuig en Baxter volgde hen in een tweede, dat hij direct aanriep.

Maar Raffles had zijne gewone koelbloedigheid en vindingrijkheid ook nu niet verloren.

Toen hij, vlak bij Regent Street, met Lady Daisy uitsteeg, verliet ook Baxter zijn rijtuig om zijn achtervolging voort te zetten.

Raffles echter was hem voor.

Hij klampte een paar politie-agenten aan;

— Die dame daar is een verkleede heer. Ik waarschuw jullie maar even, want hij zal wel niet veel goeds in het schild voeren!

Een paar minuten later werd de arme Baxter ingerekend.

Al zijn beweringen baatten hem niet. Hij was gedoemd, den heelen nacht op een politiebureau, waar men hem niet kende, in een cel met een harde brits door te brengen.

Eerst den volgenden morgen slaagde hij er in zich te legitimeeren.

Intusschen had Raffles zich naar huis teruggehaast. Hij had bijna een uur verloren met het wegbrengen van Lady Daisy en zou zich geweldig moeten haasten om zijn voornemen ten uitvoer te kunnen brengen.

Hij had zich namelijk voorgesteld het gebouw van de Safe-deposit-Company binnen te gaan, onmiddellijk nadat de directeur, die zich om elf uur zou inschepen, het had verlaten. Hij was van plan zich precies zoo te vermommen als de directeur er uitzag, waartoe zijn watertjes en verfjes hem volkomen in staat stelden en vervolgens precies dezelfde kleeren aan te trekken als Mr. Waller droeg. Dan zou hij naar binnen gaan en het doen voorkomen alsof hij de directeur was, die nog even was teruggekeerd, omdat hij iets vergeten had.

Om dit alles te doen slagen moest hij er voor zorgen, dat hij precies op tijd was en in de straat wachten tot hij had gezien, dat de directeur de Bank verlaten had.

Toen hij thuis kwam vond hij Brand al op op hem wachten. Hij snelde naar zijn kleedkamer en riep onderwijl Brand toe, dat deze Henderson moest waarschuwen de groote, ge-

sloten Rolls Royce, een der fraaiste en snelste auto's van Raffles, gereed te maken en voor te rijden. In deze auto zou hij naar de Fenchurchstreet rijden, in welke straat het bewuste bankgebouw stond en daar achter de met een gordijntje afgesloten portierraampjes wachten, tot hij den directeur der bank had zien weggaan.

Na vijf minuten, niet vroeger en niet later zou hij dan het gebouw binnengaan en.... zijn slag slaan.

Raffles had Brand reeds tot in alle bijzonderheden met zijn plan bekend gemaakt, zoodat er niets meer te bespreken viel en Raffles zich geheel aan zijn taak, zich zoo goed mogelijk te vermommen, kon wijden.

Het was ruim tien uur en Raffles hoopte met een half uurtje gereed te zijn, zoodat hij nog juist voldoende tijd had om naar de Fenchurchstreet te rijden.

Brand zag dan ook werkelijk na vijf en twintig minuten zijn vriend naar beneden komen, maar had moeite om in dien man Raffles te herkennen. Hij geleet als twee druppelen water op Mr. Waller en zag er met zijn geel geruite reijasje uit, alsof hij zóó op reis zou gaan.

Het had hem geen geringe moeite gekost te weten te komen hoe Mr. Waller op zijn reis gekleed zou zijn, maar zijn chauffeur Henderson, die nu reeds eenigen tijd met de automobiel op zijn meester stond te wachten, had zich zóó goed van zijn taak gekweten, toen hij er op uit gestuurd was om dat te zien te weten te komen, dat hij na een paar dagen een juiste beschrijving kon geven van de bewuste kleeren, die een der huisbedienden van den directeur hem had getoond.

Raffles had toen bij denzelfden kleermaker precies zoo'n jas laten maken en was er nu zeker van, dat men hem niet zou herkennen, maar voor den directeur zou verslijten.

Weldra was het drietal nu op weg naar Fenchurchstreet. Zij hadden zich zoo gehaast, dat zij er even over half elf aankwamen en nog eenigen tijd moesten wachten, eer zij een zijdeur van de Bank zagen opengaan en den directeur in zijn reijsgewaad en met een geel leeren koffer in de hand er uit komen.

Er was een taxi gehaald en de directeur steeg in, nageoogd door het talrijke personeel, dat zich nieuwsgierig voor de ramen van het bankgebouw had verzameld om hun directeur te zien vertrekken.

Toen hij vijf minuten weg was, reed de Rolls

Royce van Raffles voor en steeg hij zelf uit.

Met haastigen tred ging hij de granieten stoep-treden op en kwam door de hoofddeur binnen.

De klerken stonden niet weinig verbaasd, dat zij hun directeur terugzagen. Maar deze liet hen niet veel tijd om daarover na te denken. Hij deed het voorkomen alsof hij vreeselijk gehaast was.

— Ik ben even teruggekomen, riep hij op gejaagden toon uit, want ik heb wat vergeten, help mij eens gauw, want ik heb geen tijd te verliezen, anders mis ik nog mijn boot.

— Wat blijft u, mijnheer? riepen drie, vier stemmen tegelijk.

— Geef mij even de sleutels van de kas en van de safe-boxes. Wat is het nummer ook weer van Lord Montgomery? Hij is óók aan boord en ik heb vergeten hem voldoende constanten te sturen voor de reis. Nu kan ik ze hem nog aan boord overhandigen.

— No. 37525, mijnheer, hoorde Raffles den boekhouder zeggen.

Hij keek nog even haastig door de kolommen van het klantenboek, zag dat het genoemde nummer het juiste was, want Raffles had voor geen geld ter wereld een ander willen benadeelen en ging nu in eigen persoon naar beneden, naar de kluis, om daar de constanten voor Lord Montgomery op te nemen.

Zelfs voor Raffles was dit een gewaagde onderneming, maar hoewel zijn hart een weinig onstuimiger dan gewoonlijk klopte, was daarvan aan zijn uiterlijk niets waar te nemen.

Hij stapte de kluis binnen, nam de helft van het bedrag, dat de Lord op zijn creditzijde van zijn rekening-courant had staan, aan bankpapier op en ging toen weer naar boven.

Oogenshijnlijk was Raffles geheel kalm. Hij was dan ook buitengewoon koelbloedig en het oogenblik naderde, waarop hij dit zou moeten toonen.

Hij nam nu afscheid van het personeel, door hen beleefd te groeten en keerde zich juist om, toen hij schreden achter zich hoorde en hij een kreet van verrassing bijna niet kon weerhouden.

Naast hem stond Mr. Waller, de echte directeur, die werkelijk iets vergeten had te bevelen en nu terug gekomen was.

Met één oogopslag zag hij, dat hier bedrog werd gepleegd.

Maar ook Raffles had in dien éenen oogopslag gezien, welk gevaar hij liep.

De echte directeur begon heftig met de armen te zwaaien en te schreeuwen, dat hier een be-

drieger een valsch spel speelde en gaf bevel onmiddellijk de politie te telefoneeren. Maar het personeel wist niet wie de echte directeur was, want Raffles had den man precies nagebootst en stond nu, ook heftig gesticuleerend, precies dezelfde woorden uit te schreeuwen.

Het was een geweldige verwarring.

Twee mannen, sprekend op elkaar gelijkend, precies hetzelfde gekleed, stonden tegen elkaar te fulmineeren en verwenschingen te uiten, dat het zoo'n aard had, terwijl het personeel van de Bank toekeek met oogen, alsof zij water zagen branden.

Dit duurde echter maar kort, want één van de snuggerste bedienden begreep, dat het er volstrekt niet op aankwam wie van de twee een bedrieger was. Dat één der twee een gauwdief was, stond bij hem vast en hij reikte naar de telefoon om de politie op te bellen.

Wederom had Raffles het gevaar direct overzien. Met een handigen zwaai pakte hij den directeur in den kraag van zijn jas, draaide hem een halven slag om en gaf hem toen zoo'n goed gemikten trap tegen het dikste gedeelte van zijn rug, dat de man over den vloer zeilde, alsof deze van ijs was en hij in een hoek terecht kwam.

Maar door deze daad had hij zich meteen verraden, iedereen zag nu, dat de op den grond liggende man de ware directeur was en de ander de bedrieger.

Raffles echter liet hen niet veel tijd hierover na te denken.

Zoo vlug zijn beenen hem konden dragen, was hij de deur uitgesneld en de gang in, daar ontdeed hij zich onder het loopen van jas en hoofddeksel, greep een pet van het hoofd van den portier, die niet begreep wat hem eensklaps overkwam en zat in zijn auto voor iemand goed begreep wat er aan de hand was.

Toch was het gevaar nog niet geweken, want de beambten van de Bank waren hem nagesneld en het was best mogelijk, dat zij er in slaagden, door een taxi te nemen, de groote auto van Raffles te achterhalen en den inzittende gevangen te nemen.

Maar het toeval, dat altijd zoo'n groote rol speelt, kwam hier ook Raffles te hulp.

In plaats van Henderson, de groote sterke chauffeur, die in zijn vuisten de kracht van tien andere mannen vereenigde, zat Brand aan het stuurwiel. Deze had op het zien van het gevaar, waarin zijn vriend verkeerde, onmiddellijk den

motor ingeschakeld, zoodat Raffles nauwelijks tijd had gehad om het portier dicht te klappen, toen de auto reeds in groote vaart de straat uitsnelde. Hierdoor waren zij niet in de gelegenheid geweest op Henderson te wachten, zoodat deze op straat moest blijven staan.

Maar de reus had begrepen, dat zijn meester in gevaar verkeerde en zonder zich af te vragen van welken aard dat gevaar was, had hij besloten elke achtervolging onmogelijk te maken.

Weldra kwamen de beambten, luid schreeuwend, het gebouw uitsnellen. Maar Henderson was op zijn *qui vive* en vóór zij het wisten, lagen allen op den grond te spartelen. Een gaf hij een klap, die hem deed suizebollen en in de goot terechtkomen. Een tweede maakte kennis met zijn vuisten en zag wel vijf minuten achter elkaar den hemel voor een doedelzak aan. Een derde kreeg een duw, zoodat hij den eersten tijd naar adem stond te hijgen en geen pap meer kon zeggen. Een vierde kwam, toen hij de stoep treden afstormde, regelrecht in zijn handen terecht en daar deze een mager ventje was, lag hij het volgende oogenblik weer in de vestibule. Henderson had hem denzelfden weg, dien hij gekomen was, teruggesmeten. En de boekhouder, een lange, spichtige man, was op het zien van al dat moois zoo geschrokken, dat hij het maar veiliger vond uit zichzelf rechtsomkeert te maken.

Alles was heel snel in zijn werk gegaan en nog vóór de mannen, die zoo onzacht neergekomen waren, tijd hadden gehad op te krabbelen, was Henderson verdwenen.

Er was juis een bierbrouwersauto voorbijgekomen en de reusachtige chauffeur was daar zonder complimenten opgesprongen, had den bierbrouwersknecht, die de auto bestuurde, er zonder verder *pourparlers* met een welgemikten klap vanaf gegooid en was met den wagen verder gereden, zoo snel hij kon.

Toen de wagen achterhaald werd, stond deze stil en was Henderson reeds lang verdwenen.

Nog dienzelfden dag liet Raffles een flesch fijne wijn uit den kelder halen.

— Jongens, zei hij, terwijl hij allen, die aanwezig waren, een glas had ingeschonken en het zijne ophief, daar moeten we eens op drinken. Dat hebben we er allemaal netjes afgebracht. Henderson heeft prachtig gebruik gemaakt van zijn vuisten. Brand van zijn voorspellingstalent in zijn rol van de heks van Suffolk en ik geloof, dat ik ook nog al goed geslaagd ben. Het tehuis voor zwakke, oude lieden, dat mijn hulp heeft ingeroepen, zal er wél bij varen en bovendien krijgen ook de anderen wat hun toekomt en dat Brand hun heeft voorspeld.

Lady Daisy smaakt de voldoening, dat hare ouders in hun rechtmatig bezit zijn teruggekeerd. De directeur van de *Safe-deposit-Company* zal in het buitenland wel schatten verdienen. Montgomery kan naar zijn onrechtmatig verkregen diamanten fluiten en ik... ik vind mijn belooning in de blijde gezichten, die ik rondom mij zie.

— *Prosit*, daar gaan jullie!

En hij ledigde zijn glas tot op den bodem.

De volgende aflevering (No. 520) bevat:

De Speelkoning van Monaco.

In den

Roman-, Boek- en Kunsthandel

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen de volgende werken :

RAFFLES,

ook wel genaamd **LORD LISTER,**
de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

WIE IS DE MISDADIGER? BUFFALO-BILL.

Sensationeele verhalen
uit de Rechtspleging,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare ECHT TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.